

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνευδή ἐσσι
καὶ ζωὴ ἐσσι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 106ον | Νοέμβριος 2016 | 4306

«ΕΓΩ ΕΙΜΙ Η ΘΥΡΑ»

“**Ο**σο φυσικό και αξιοπρεπές είναι να μπαίνει κανείς από την πόρτα, τόσο άσχημο και άναξιοπρεπές είναι να πηδάει από το παράθυρο. Η τελευταία φράση έχει καταντήσει παροιμιώδης: «Μπήκε από το παράθυρο!» Έξαπάτησε, δηλαδή, παραπλάνησε, για να πετύχει κάτι παράνομο. Η πόρτα ή κανονική είναι ή είσοδος που διαλέγουν οί έντιμοι. Αυτήν ακριβώς την εικόνα, την αλληγορική, χρησιμοποίησε ό ἴδιος ό Κύριος. Ό Χριστός είναι όχι μόνο ό Ποιμήν ό καλός, αλλά και ή θύρα των προβάτων: **«Εγώ είμι ή θύρα· δι' εμού εάν τις εισέλθη, σωθήσεται, και εισελεύσεται και έξελεύσεται, και νομήν εύρήσει»** (Ιωάν. 1' 9).

Δέν υπάρχει καμιά άμφιβολία. Μια και μοναδική είναι ή πόρτα τής σωτηρίας. Μια είναι ή θύρα που όδηγεί στη βασιλεία των ουρανών. Πόρτες και δρόμοι που φέρνουν στην άπώλεια είναι πολλές και πολλοί. Η πόρτα, ή πύλη που όδηγεί κατ' ευθείαν στη ζωή και στη σωτηρία είναι μία, ό Ἰησοῦς Χριστός. **«Οὐκ ἔστιν έν άλλω ουδενί ή σωτηρία· ουδέ γάρ όνομά ἔστιν ἕτερον υπό τον ουρανόν τó δεδομένον έν ανθρώποις έν ᾧ δεί σωθῆναι ήμᾶς»** (Πράξ. δ' 12), κατά τή διακήρυξη του άποστόλου Πέτρου.

«Εγώ είμι ή θύρα». Κατηγορηματική ή διαβεβαίωση του Κυρίου. Όπως σε κάθε έποχή, έτσι και τότε οί ψευδόχριστοι και ψευδοδιδάσκαλοι, οί ψευδοπροφήτες, οί Φαρισαίοι και όλοι οί αντίπαλοι του Ἰησοῦ, παρουσιάζονταν ως οί άναγνωρισμένοι όδηγοί του θεοκρατικού Ἔθνους. Ό Κύριος τους άμφισβητεί την ποιμαντική και όδηγητική τους ιδιότητα. Δέν είναι ποιμένες. Δέν αγαποῦν τὰ πρόβατα. Δέν τὰ ποιμαίνουν. Σκοπός τους όχι να ποιμάνουν τὰ πρόβατα, αλλά τον έαυτό τους. Δέν θυσιάζονται για τó ποίμνιο. Θυσιάζουν τó ποίμνιο στις προσωπικές τους φιλοδοξίες και στα ἴδια συμφέροντα. Είναι κλέφτες και ληστές. Δέν **«εισέρχονται δια τής θύρας».** **«Αναβαίνουν άλλαχόθεν».** Αναρριχώνται από τον τοίχο. Πηδοῦν σε ξένο μαντρί, για να θύσουν και άπωλέσουν. Γι' αυτό ό Κύριος τονίζει: **«Εγώ είμι ή θύρα».** Μία θύρα, ένας ό Ποιμήν ό καλός. Με ένδιαφέρον προσωπικό για τó κάθε πρόβατο. Ποιμαίνει ποίμνη λογική, όχι άβουλο κοπάδι. Τὰ πρόβατά Του τὰ **«καλεῖ κατ' όνομα».** Τὰ γνωρίζει και Τόν γνωρίζουν. Αυτό είναι τó γνώρισμα του άληθινού ποιμένα, ή ιδιαίτερη φροντίδα για τó κάθε πρόβατο. Φροντίδα που ξεπερνάει και αυτά τὰ όρια τής θυσίας. Σε αντίθεση με τον **«μισθωτό»**

που **«θεωρεῖ τον λύκον έρχόμενον και άφίσει τὰ πρόβατα και φεύγει»**, ό Ποιμήν ό καλός **«τήν ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων»** (Ιωάν. 1' 11-12).

Και ή άπορία. Πώς τόσοί άνθρωποι στις ήμέρες μας έγκαταλείπουν και δέν ακολουθοῦν τον καλό Ποιμένα, τον μοναδικό Σωτήρα και Λυτρωτή των ανθρώπων, την πηγή τής ζωής, τής χαρᾶς, τής άληθινής ευτυχίας; Πώς έγκαταλείπουν οί διψώντες τή λύτρωση την **«πηγή του ζώντος ύδατος»** και καταφεύγουν στα **«συντετριμμένα φρέατα»**; Πώς σύγχρονοι άνθρωποι, μορφωμένοι και προοδευτικοί, ακολουθοῦν, τυφλά, ψευτομεσσίες, συστήματα, ύποπτες διδασκαλίες, άνάξιες και για νηπιακά πνεύματα; Πώς φθάνουν στο κατάντημα να άπορρίπτουν τὰ γερά θεμέλια τής πίστεως και να δίνουν την έμπιστοσύνη τους στους **«βεβήλους και γραώδεις μύθους»** του σκοταδισμού και τής άγυρτίας; Γιατί αυτή ή έκρηξη του παραλογισμού; Γιατί πληθύνθηκαν τόσο πολὺ στις ήμέρες μας οί άστρολόγοι, οί μάγοι, οί μάγισσες, όλες οί έξευτελιστικές δεισιδαιμονίες με τὰ γελοία λειτουργικά τους; Γιατί ή έντονη φυγή στις αίρέσεις, στους άνατολίτικους μυστικισμούς, γνωστικισμούς, γκουρού, κλπ;

Ἐδῶ προβάλλει έντονα τó χρέος όλων των πιστών. Να παρουσιάσουν στον σύγχρονο κόσμο που παραπαίει στο ιδεολογικό χάος και την πνευματική σύγχυση, την θύρα, τον Χριστό, τó άληθινό μήνυμα του Εὐαγγελίου. Μήνυμα χαρᾶς και έλπίδας, άγάπης που άγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους. Γιατί, όπως έλέχθη, **«δέν είναι άγνωστο στις ήμέρες μας τó περιεχόμενο του Εὐαγγελίου. Είναι άγνωστη ή δύναμη του Εὐαγγελίου».** Και αυτή ή δύναμη θα πρέπει να γίνει γνωστή, να παρουσιασθεῖ ζωντανή στα πρόσωπα των άληθινών πιστών, για να βρεῖ ό κόσμος την θύρα τής σωτηρίας.

Μια και μοναδική είναι ή πόρτα τής σωτηρίας. Μια είναι ή θύρα που όδηγεί στη βασιλεία των ουρανών. Ό Χριστός. Τó χρέος όλων των πιστών είναι να παρουσιάσουν την θύρα, τον Χριστό, στον σύγχρονο κόσμο.

Πεινάει καὶ ἡ ψυχὴ

Τὸ δράμα τῆς ἐποχῆς μας. Ἐκατομμύρια ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπὸ πείνα. Καὶ εἶναι ὁ θάνατος αὐτὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ τρομεροὺς. Μιὰ συνεχῆς ἐξασθένιση, ἓνα ἀδιάκοπο σβῆσιμο, μιὰ κατάπτωση δυνάμεων. Σκελετωμένες ὑπάρξεις, ἀνθρώπινες σκιές, ποὺ προκαλοῦν τὴ φρίκη.

Καὶ τὸ ἀκόμα πιὸ τρομερὸ εἶναι, ὅτι πεθαίνουν ἄνθρωποι ἀπὸ πείνα σὲ μιὰ ἐποχὴ ὑπεραφθονίας. Σὲ ἐποχὴ ποὺ πλεονάζουν τὰ ὑλικά ἀγαθά, οἱ ἀποθῆκες στενάζουν ἀπὸ ἐκλεκτὰ προϊόντα τῆς γῆς καὶ οἱ παραγωγοὶ δὲν ξέρουν ποῦ νὰ τὰ διαθέσουν.

Ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα! Ἀπὸ ἔλλειψη τροφῆς. Γιατὶ δὲν ἔχουν τὸν ἐπιούσιο. Δὲν ἔχουν ἓνα κομμάτι ψωμί. Καὶ εἶναι πραγματικά τρομακτικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ μας.

Ἐπὶ αὐτῆς ἐποχῆς καὶ κάποιος ἀκόμα πιὸ φοβερός. Δὲν πεθαίνουν ἄνθρωποι μονάχα ἀπὸ σωματικὴ πείνα. Πεθαίνουν καὶ ἀπὸ πνευματικὴ πείνα. Πεθαίνουν καὶ ἀπὸ πνευματικὴν λιμοκτονοῦν μονάχα τὰ σώματα, λιμοκτονοῦν καὶ οἱ ψυχές. Καὶ αὐτὴ ἡ λιμοκτονία εἶναι ἡ πιὸ τρομερή. Ἀκριβῶς γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν ζεῖ μονάχα μὲ ἄρτο. Ζεῖ καὶ μὲ ἄρτο. Πιὸ πολὺ ὅμως καὶ ἀπὸ τὸ καθημερινὸ ψωμὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὸ πνευματικόν. Ἀπὸ τὸν οὐράνιο ἄρτο. **«Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος»** (Ματθ. δ' 4). Πεινάει καὶ διψάει καὶ ἡ ψυχὴ. Λιώνει καὶ σβῆνει καὶ χάνεται. Καὶ δὲν ὑπάρχει χειρότερο θέαμα ἀπὸ τὴν ἀποβιταμινωμένη ψυχὴ, τὴ σκελετωμένη, ποὺ **«λιμῶ ἀπόλλυται»** (Λουκ. ιε' 17).

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὴ στιγμὴ, ποὺ δὲν λείπει ἡ τροφή αὐτῆ, ἡ πνευματικὴ τροφοδοσία. «Ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς», «τὸ οὐράνιο μάννα», ὑπάρχει σὲ ὑπεραφθονία. Καὶ περιφρονεῖται. Καὶ ὁ τραγικὸς ἄνθρωπος, σὰν ἄλλος ἄσωτος, προτιμάει νὰ σταυλίζεται στὰ σύγχρονα χοιροστάσια καὶ νὰ τρέφεται μὲ τὰ ξυλοκέρατα καὶ νὰ αυτοκαταδικάζεται στὸν ἐξασίτιας πνευματικὸ θάνατο.

Ἡ τροφή αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ ἐκεῖνη, ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μὲ τὸ ἄκραντο σῶμα Του καὶ τὸ τίμιον αἷμα Του. Θὰ ἄξιζε ἐδῶ νὰ ξαναδιαβάσουμε ὁλόκληρο τὸ ἔκτο κεφάλαιο ἀπὸ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἀγίου Ἰωάννου.

Ὁ Ἰησοῦς μὲ θαυματουργικὸ τρόπο πολλαπλασιάζει τοὺς πέντε ἄρτους καὶ χορταίνει τὰ πλήθη. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔχει καὶ ἓνα βαθύτερο συμβολισμό. Τοὺς παραπέμπει ἀπὸ τοὺς ἄρτους στὸν Ἄρτο. Σκοπὸς Του δὲν εἶναι ἀπλῶς νὰ κατευθύνει τὴν πείνα καὶ νὰ χορτάσει μὲ ψωμὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλλη τροφή θέλει νὰ προσφέρει στὶς πεινασμένες τοὺς ψυχές. Τὰ πλήθη δὲν τὸ καταλαβαίνουν. Καὶ ὁ Κύριος τοὺς τὸ ξεκαθαρίζει. Καὶ τοὺς ἐλέγχει. Μὲ ζητᾶτε, τοὺς λέει, ὅχι γιατί εἶδατε τὰ θαύματα καὶ ἀπὸ αὐτὰ πεισθήκατε γιὰ τὴ θεϊκὴ ἀποστολή

μου, ἀλλὰ γιατί φάγατε τὰ ψωμιά καὶ χορτάσατε. Δὲν πρέπει ὅμως ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον σας νὰ στρέφεται στὴν ὑλικὴ τροφή ποὺ φθείρεται, ἀλλὰ στὴν πνευματικὴ ποὺ παραμένει ἀφθαρτὴ καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αἰώνια ζωὴ.

Συγκρίνοντας τὴν τροφή αὐτὴ μὲ τὸ μάννα, ποὺ ἔπεφτε στὴν ἔρημο ὁ Ἰησοῦς προσθέτει: Οἱ πατέρες σας ἔφαγαν τὸ μάννα στὴν ἔρημο. Ἡ τροφή αὐτὴ τοὺς δόθηκε μὲ τρόπο ὑπερφυσικό. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀπέφυγαν τὸ θάνατο. Ὁ ἀληθινὸς ἄρτος, ποὺ πραγματικὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ εἶναι αὐτός, ποὺ μεταδίδει τὴν αἰώνια ζωὴ.

Βαρουσήμαντη στὴ συνέχεια ἡ διακήρυξί Του: **«Ἐγὼ εἶμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγη ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ὁ ἄρτος ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς»** (Ἰωάν. στ' 51).

Καμιὰ πιὰ ἀπορία. Ὁ ἄρτος ποὺ προσφέρει ζωὴ πνευματικὴ στοὺς ἀνθρώπους καὶ ζωογονεῖ τὶς ψυχές καὶ δὲν τὶς ἀφήνει νὰ πεθάνουν τὸν πνευματικὸ θάνατο εἶναι ἓνας, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, **«ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς»**. Αὐτὸς ποὺ πρόσφερε τὴ σταυρικὴ θυσία γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ διακήρυξε, ὅτι **«ἐάν μὴ φάγητε τὴν σὰρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίετε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς»** (Ἰωάν. στ' 53).

Ἄν δὲν ἔχετε στενὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Χριστό, ἂν δὲν ζεῖτε τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ στὴν καθημερινὴ σας ζωὴ, ἂν δὲν παίρνετε τὸν Χριστὸ ἀκατακρίτως μὲ τὴ θεία Εὐχαριστία, δὲν ἔχετε μέσα σας ζωὴ. Εἶσατε νεκροί. Ὅνομα ἀπλῶς ἔχετε ὅτι ζεῖτε. Δὲν ζεῖτε. Φυτοζωεῖτε. Δὲν τὸ αισθανόσαστε; Τόσο τὸ χειρότερο. Ὅποιος δὲν αισθάνεται τὴν ἀνάγκη γιὰ τροφή εἶναι ἄρρωστος. Βρίσκεται στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν πνευματικὸ χώρο. Συμπτώματα πνευματικῆς νεκρώσεως πρέπει νὰ διαγνώσουμε, ἂν ἡ ψυχὴ δὲν πεινάει καὶ δὲν διψάει γιὰ τὴν οὐράνια τροφή, γιὰ τὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἀνάγκη τῆς πνευματικῆς αὐτῆς τροφοδοσίας τὴν αισθάνονται ἰδιαίτερα ὅλες οἱ ἅγιες ψυχές. Ἡ θεία Κοινωνία ἦταν γι' αὐτοὺς ἀληθινὴ κοινωνία μὲ τὸν Χριστό. Θὰ μᾶς πεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: **«Ἐπειδὴ ἡ ἀνθρώπινη φύση εἶχε νεκρωθεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ εἶχε καταστήσει ἔρημη ἀπὸ ζωῆς, τῆς ἔβαλε μέσα της σὰν ζύμη τὴ δική Του σὰρκα, ποὺ ἦταν ὅμοια μὲ τὴ δική μας, ἀπαλλαγμένη ὅμως ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ γεμάτη ζωῆς.»** Ἐτσι τρεφόμενοι μὲ αὐτὴ ἀποβάλλουμε τὴν πνευματικὰ νεκρὴ φύση μας καὶ ἀποκτοῦμε τὴ ζωητὴν καὶ ἀθάνατην μὲ τὴ συνειδητὴ καὶ συνεπὴ συμμετοχὴ μας στὸ ποτήριον τῆς ζωῆς».

Δέν ἦταν πιὰ μόνη

67 ἐτῶν ἦταν ἡ Γαλλίδα Μ.Τ. Χάνει ξαφνικὰ τὸν ἄνδρα της. Νιώθει συντριπτικὸ τὸ χτύπημα. Δέν μπορεῖ νὰ σηκώσει τὴν μεγάλη δοκιμασία. Αἰσθάνεται σὰν νὰ αἰωρεῖται στὸ κενό. Ὅλα χάθηκαν ἀπὸ μπροστά της. Ζητάει κάπου νὰ στηριχθεῖ, ἀπὸ κάπου νὰ πιασθεῖ. Τὸ ἀναζητᾷ καὶ δέν τὸ βρίσκει. Γύρω της παγερὴ ἡ ἀδιαφορία. Παιδιὰ δέν ἔχει, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἀποτελέσουν κάποιο ἀντίβαρο. Νὰ τῆς σταθοῦν μὲ ἀγάπη καὶ νὰ ἀπαλύνουν τὸν πόνο της. Τί νὰ κάνει; Χωρὶς συμπαράσταση νιώθει σὰν λαβωμένο πουλὶ στὴν καταιγίδα. Ἡ ἀπόγνωση εἰσβάλλει καὶ κατακλύζει τὴν ἀφύλακτὴ ψυχὴ της. Τί νὰ τὴν κάνει μιὰ ἄσκοπη πιὰ γι' αὐτὴν ζωὴ; Ἐτσι τὴν θεωρεῖ. Ἀσπικωτὸ τῆς φαίνεται τὸ φορτίο της. Καὶ ἡ τρομερὴ ἀπόφαση, μέσα στὴν παραζάλη της, δέν ἀργεῖ νὰ παρθεῖ.

Ζαλισμένη, μὲ θολωμένη σκέψη, σχεδὸν τρέχοντας, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ δέν ἐλέγχει τὸν ἑαυτὸ της, ρίχνεται στὸ ποτάμι ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ κοντά. Τὰ νερὰ τὴν σκεπάζουν κι ἀρχίζουν νὰ τὴν παρασύρουν, γιὰ νὰ τὴν ξεβράσουν σὲ λίγο ἓνα θλιβερὸ κουφάρι.

Ἐτσι δείχνουν τὰ πράγματα. Ἐδῶ ὅμως ὑπάρχει ἓνα ἀλλά... Γιατὶ ἐδῶ ὑπάρχει ἓνας ἄνθρωπος. Ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς θυσίας. Ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος, στὴν ψυχὴ τοῦ ὁποῦ κυριαρχεῖ ἡ ἀγάπη, ἡ πηγαία καὶ ἀνιδιοτελὴς ἀγάπη. Καὶ ἡ ἀγάπη δέν εἶναι μόνο ἐφευρετικὴ καὶ πολυμήχανη. Εἶναι καὶ ἀποφασιστικὴ καὶ ριψοκίνδυνη. Ἐχει μέσα της τὸ στοιχεῖο τοῦ ἥρωισμοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, ποὺ δέν βρέθηκε στὴν ὥρα τῆς μεγάλης δοκιμασίας, παρουσιάστηκε τώρα, στὴ στιγμὴ τὴν πιὸ κρίσιμη τῆς ζωῆς της. Εἶναι ἓνας 18χρονο νέος. Στεκόταν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἀντιλαμβάνεται τὴν τραγικὴ σκηνή. Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ ρίχνεται στὸ νερὸ κι ἀρχίζει μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις νὰ κολυμπᾷ, γιὰ νὰ φθάσει ὡς τὴν ἄγνωστὴ του γυναίκα. Καὶ δέν ἀργεῖ νὰ τὴν πλησιάσει.

Καὶ νά. Ἀμέσως τὰ σκηνικὰ ἀλλάζουν. Μέσα στὸ ποτάμι ξετυλίγεται μιὰ σκηνὴ συγκινητικὴ. Ἡ ἀπελπισμένη γυναίκα νιώθει ἓνα βαθὺ συγκλονισμό. Ξυπνάει μέσα της τὸ μητρικὸ φίλτρο. Αἰσθάνεται κάτι τὸ πρωτόγνωρο. Ἐνα νέο παλικάρι νὰ διακινδυνεύει τὴ ζωὴ του γιὰ χάρη της! Γιὰ ποῖο λόγο; Ποτέ της δέν μπορούσε νὰ φαντασθεῖ κάτι τέτοιο. Τί κι ἂν δέν ἔχει δικὰ της παιδιά; Μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ ἀφιλόξενα νερὰ ἓνας καινούργιος κόσμος ἐλπίδας καὶ καλοσύνης ροδίζει μέσα της. Τὸν νέο αὐτό, ποὺ βρίσκεται κοντά της, τὸν νιώθει περισσότερο κι ἀπὸ παιδί της. Καὶ εἶναι, ἀφοῦ οὔτε τὴ ζωὴ του ὑπολογίζει γιὰ νὰ τὴν σώσει.

—Παιδί μου, τοῦ φωνάζει μὲ πνιγμένη φωνή, σὲ ἱκετεύω, μὴν κινδυνεύεις γιὰ μένα.

Τὸ γερὸ ὅμως παλικάρι, μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, τὴν πλησιάζει καὶ τὴν τραβάει στὴ στεριά.

Ἀλλὰ τὸ χρέος τῆς ἀγάπης εἶναι ἀνεξάντλητο γιὰ τὶς γενναῖες καρδιές. Καὶ ὁ νέος μας δέν νομίζει, πὼς τὸ ξόφλησε. Κατάλαβε τὸ δράμα της. Γι' αὐτὸ καὶ δέν σταματᾷ στὴν πρώτη πράξη τῆς αὐτοθυσίας. Βλέπει πιὰ καθαρὰ, πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ δέν ζητοῦσε νὰ τὴν βγάλει ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Πιὸ πολὺ τοῦ ζητοῦσε νὰ τὴν βγάλει ἀπὸ τὸ μαῦρο πέλαγος τῆς ἀπελπισίας. Καὶ γιὰ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ πέλαγος αὐτό, χρειάζεται τώρα ἓνας ἀκόμα πιὸ ἐπιδέξιος κολυμβητής. Ὁ κολυμβητὴς τῆς ἀγάπης.

Τὴν ἐπομένη κιόλας ἡμέρα πῆγε νὰ τὴν δεῖ στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου τὴν εἶχαν μεταφέρει. Μόλις εἶδε τὸν σωτήρα της, ἡ ἀπελπισμένη αὐτὴ γυναίκα ἄρχισε νὰ κλαίει.

Δέν ἤξερε πὼς νὰ ἐκφράσει τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸν νέο αὐτό, πού, ὅπως εἶπε, τὴν ἔσωσε δύο φορές: Τὴν μιὰ βγάζοντάς τιν ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ τὴν δευτέρη ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς ἀπογνώσεως. Μὲ τὴν προθυμία του νὰ τὴν σώσει τῆς τόνωσε τὸ ἠθικὸ καὶ σκόρ-

πισε τὴν μαυρίλα τῆς ψυχῆς της. Ἐνιωσε, πὼς δέν ἦταν πιὰ μόνη καὶ πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ τὴν ἀγαποῦν εἰλικρινά, ἐνδιαφέρθηκαν γι' αὐτὴν καὶ διακινδύνεψαν τὴ ζωὴ τους.

Τὸ θαῦμα τῆς ἀνυστερόβουλης καὶ μέχρι θυσίας ἀγάπης καὶ μάλιστα ἀπὸ ἓνα νέο, κρύβει μέσα του τὸν πιὸ μεγάλο δυναμισμό, τὴν πιὸ ἀστραφτερὴ ὁμορφιά. Ποιὸς δέν τὴν θαυμάζει; Καὶ πόσο θὰ φτώχαινε ὁ πλανήτης μας, ἂν δέν εἶχαμε τέτοιες μεγαλειώδεις πράξεις ἀληθινοῦ ἀλτρουϊσμοῦ!

Ἄν ὁ σύγχρονος κουρασμένος καὶ ἀπογοητευμένος ἄνθρωπος, ποὺ ἀσφυκτιᾷ φυλακισμένος στὸν στενόψυχο ἀτομισμὸ του, ἀποφάσισε νὰ σπάσει τὰ δεσμὰ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ του, τότε θὰ εὔρισκε στὴν ἀνιδιοτελεῖ προσφορά, στὴ γνήσια ἀγάπη, τὴν λύση τοῦ ψυχικοῦ δράματός του...

Ἄν ὁ σύγχρονος κουρασμένος καὶ ἀπογοητευμένος ἄνθρωπος, ποὺ ἀσφυκτιᾷ φυλακισμένος στὸν στενόψυχο ἀτομισμὸ του, ἀποφάσισε νὰ σπάσει τὰ δεσμὰ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ του, τότε θὰ εὔρισκε στὴν ἀνιδιοτελεῖ προσφορά, στὴ γνήσια ἀγάπη, τὴν λύση τοῦ ψυχικοῦ δράματός του...

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε·

καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρακάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἑτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκει. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπὸ ἑτῶν δώδεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἤψατό μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνωνα δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι-

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ζ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ν' 41-56

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. α' 11-19

ἦν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει,

θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέν σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφήκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκλαίον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδεὶν εἰπεῖν τὸ γεγονός».

ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΟΣ Ἡ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ;

«Τίς ὁ ἀψάμενός μου;»

Ὁ Κύριος κατευθύνεται πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου. Πηγαίνει νὰ σώσει τὴν ἐτοιμοθάνατη κόρη του. Γύρω του οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δημιουργήσει κλοιὸ καὶ διαρκῶς τὸν περισφίγγουν. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν ἀναπόφευκτο συνωστισμό ὁ Κύριος ρωτᾷ: «**Τίς ὁ ἀψάμενός μου;**» Ποιὸς μὲ ἄγγιξε; **ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ ΣΥΝΩΘΟΥΝΤΑΙ**

Περίεργη φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ στάσις τοῦ πλήθους. Ὅλοι ἀρνοῦνται πῶς ψηλάφησαν τὸν Κύριο, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα τὸν «**συνέθλιβαν**». Δὲν εἶναι ὅμως ἀνεξήγητη ἡ στάσις αὐτή. Ὅσοι ἔτυχε νὰ ἔλθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν πέτυχαν μάλλον μηχανικά. Ὑπὸ τὴν πίεση καὶ τὴν ὄθνηση, ποὺ δημιουργεῖται σὲ στιγμὲς συνωστισμού. Καὶ σὲ τέτοιες στιγμὲς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς ἀπολύτως κύριος τῶν κινήσεών του. Ἐπομένως ὅσοι ἀρνήθηκαν ὅτι ἄγγιξαν τὸν Κύριο, ἔλεγαν τὴν ἀλήθεια.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σήμερα. Πλήθη ἀνθρώπων συνωθοῦνται γύρω ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία του, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν προσεγγίζουν μὲ πίστη καὶ ἀφοσίωση. Πρὸς ὅλους αὐτοὺς ὁ Κύριος ἀπευθύνει τὴν ἴδια ἐρώτησι: «**Τίς ὁ ἀψάμενός μου;**» Ρωτᾷ τοὺς ἐκκλησιαζόμενους Χριστιανούς. Τί ἀποκομίζετε ἀπὸ τὴ θεία λειτουργία, ποὺ παρακολουθεῖτε; Τί κρατᾶτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας ὅλοι ἐσεῖς, ποὺ τρέχετε στὰ κηρύγματα, τὶς θρησκευτικὰ ὁμιλίαι, τὶς χριστιανικὰ συγκεντρώσεις; Τί ὠφελεῖσθε σεῖς, ποὺ ἀναλαμβάνετε ἱερὰ ἀποδημίες στὰ διάφορα χριστιανικὰ προσκυνήματα; Τί παίρνετε ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων, τῶν ὁποίων τὴν μνήμη μὲ πολλὴ λαμπρότητα καὶ ἐπισημότητα ἐπιτελεῖτε; Καὶ ἡ ἀπάντησι: Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι κατὰ κανόνα εἶναι ἀρνητική.

Ἄς ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας, πῶς παρακολουθήσαμε τὴν τελευταία θεία λειτουργία. Ποῦ ἦταν ἡ προσοχή μας, τὰ μάτια μας, ἡ καρδιά μας; Ἄς κοιτάξουμε ἀκόμη τί γίνεται συνήθως στοὺς διάφορους ναοὺς, ποὺ πανηγυρίζουν. Καὶ θὰ δοῦμε νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἱστορία. Καὶ θὰ ἀκούσουμε τὴν ἴδια ἀρνητικὴ ἀπάντησι ἀπὸ ὅλους, ὅπως καὶ τότε ποὺ ρώτησε ὁ Κύριος.

Νὰ μὴν πηγαίνουμε λοιπὸν στὴν ἐκκλησία; Κανεῖς

δὲν τὸ λέει αὐτὸ. Πηγαίνοντας ὅμως, νὰ πηγαίνουμε μὲ περισσότερη ψυχὴ. Νὰ βάλουμε σ' ὅλες αὐτὰς τὶς πράξεις μας περισσότερη καρδιά, ὅπως ἡ αἰμορροῦσα.

ΜΙΑ ΨΥΧΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΕΙ

Τὰ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα σχολιάζει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς τὴν πράξη τῆς δείχνουν τὴν ψυχικὴ τῆς διάθεση. Ἐξωτερικεύουν τὸν ἐσωτερικὸ τῆς κόσμου. «**Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα**» ὁμολόγησε τὴν πράξη τῆς. Αὐτὲς οἱ λέξεις: **ἔλαθε, τρέμουσα** καὶ **προσπεσοῦσα** δείχνουν ἀκριβῶς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πρῆπε ὁ ἄνθρωπος νὰ προσεγγίσει τὸν Χριστό. Ὅχι ὅπως οἱ πολλοὶ ἀπὸ συνήθεια καὶ χωρὶς καμιά συναίσθησι. Ἀλλὰ μὲ πολλὴ προσοχὴ καὶ θερμὴ ψυχικὴ διάθεση καὶ ἀφοσίωσι.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἢ τὸ κήρυγμα ἢ τὴν χριστιανικὴ συγκέντρωσι νὰ θέσουμε στὸν ἑαυτὸ μας τὸ ἐρώτημα: Τί θὰ πάρω ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ πηγαίνω τώρα; Ποιὸ ἀπὸ τὰ αἰτήματα, ποὺ ἀπευθύνουμε διὰ τῆς θείας λειτουργίας στὸν Κύριο, θὰ τονίσω περισσότερο; Σὲ ποιὸ θέμα, σὲ ποιὸ πρόβλημα ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ θὰ ἐπιμείνω πιὸ πολὺ; Γιὰ ποιὸ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ μιλήσω μὲ μεγαλύτερη θερμὴ στὸν οὐράνιο Πατέρα μου;

Ἐπιβάλλεται αὐτὴ ἡ ψυχικὴ προετοιμασία. Γιατὶ ὁ κίνδυνος παραμονεύει παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἰδιαίτερα στὰ πνευματικὰ θέματα. Γι' αὐτὸ θὰ προπαρασκευαστοῦμε. Θὰ μελετήσουμε κάτι ἀπὸ ἕνα βιβλίον οἰκοδομητικόν. Θὰ σκεφθοῦμε καὶ μόνοι μας ὅσο μποροῦμε. Θὰ προσευχηθοῦμε στὸν Θεὸ νὰ εὐλογήσει τὰ σχέδια καὶ τὶς προθέσεις μας.

Κάποτε οἱ Χριστιανοὶ ἦταν λίγοι. Μιὰ μικρὴ κοινότητα ψυχῶν, ποὺ κάθε μιὰ ζοῦσε «**ἐν Χριστῷ**», σὲ στενὴ σχέσι καὶ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Κύριο. Σήμερα οἱ Χριστιανοὶ εἶναι πολλοί. Δὲν ζοῦν ὅμως ὅλοι «**ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ**». Συνωθοῦνται γύρω του, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχουν ὀργανικὸ δεσμὸ μὲ τὸν Χριστό. Γι' αὐτὸ καὶ ἔνας τέτοιος Χριστιανισμὸς δὲν τοὺς ὠφελεῖ. Ἐνῶ οἱ Χριστιανοὶ εἶναι τόσο πολλοί, ἐπιδρῶν τὸσο λίγο στὴ σημερινὴ κοινωνία. Μόνον μιὰ ζωντανὴ ἐπαφὴ μὲ τὸν Χριστό, ὅπως ἔχει τὸ κλῆμα μὲ τὴν κληματαριά, θὰ ἀναζωογονήσει τοὺς Χριστιανούς καὶ θὰ τοὺς κάνει καρποφόρους.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζώην αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; Πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν· εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποιεῖ καὶ ζήση. Ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπος τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχά, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέ-

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΗΉ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ 1' 25-37

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ζ' 26 - ν' 2

βαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευίτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν

καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρείτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; Ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως».

Η ΓΝΗΣΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

«Πορεύου καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως».

Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη, ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐπίκαιρη. Μὲ ἔντονα χρώματα μᾶς δίνει μερικά στοιχεῖα τῆς γνήσιας φιλανθρωπίας. Στὴν κρίσιμη ἐποχὴ μᾶς, ποὺ ὅλα ἔχουν σαλευθεῖ ἀπὸ τὴν θέσιν τους, τοποθετεῖ τὴν φιλανθρωπία στὴν ὀρθή της βάση.

Η ΣΥΜΠΟΝΙΑ

Ὁ Σαμαρείτης περνάει ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται ὁ ταλαίπωρος τραυματίας. **«Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη».** Ἐνα κύμα εὐσπλαχνίας κατέκλυσε τὸν ἐσωτερικὸ του χώρου. Στὴ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη καρδιά του ἄνθισε ἕνα βαθὺ αἶσθημα ἀγάπης.

Αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς συμπόνιας, αὐτὴ ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Σαμαρείτη ἀποτελεῖ τὸ ἕνα σκέλος τῆς χρυσῆς βάσεως γιὰ κάθε γνήσιο φιλανθρωπικὸ ἔργο. Ὅταν λείπει αὐτὸ τὸ στοιχεῖο τῆς εὐσπλαχνίας, ὅταν δὲν συμμετέχει ἡ καρδιά τοῦ βοηθούντος στὸν πόνο τοῦ βοηθουμένου, τότε καὶ ἡ πιὸ μεγάλη προσφορὰ χάνει τὴν ἀξία της. Γιατὶ δὲν εἶναι τόσο τὸ ποσό, καὶ τὸ εἶδος ποὺ θὰ δοθεῖ, ὅσο τὸ ποιόν, ἢ διάθεση τῆς προσφορᾶς. Κυρίως αὐτὴ ἔχει ἀξία.

Καὶ τὸ ἐλάχιστο βοήθημα ποὺ θὰ δώσεις, μόνο σὰν ἐκδῆλωσι ἐσωτερικῆ, σὰν καρπὸς τῆς καρδιάς παίρνει τὸ τίμιο ὄνομα τῆς φιλανθρωπίας, τῆς πραγματικῆς δηλαδὴ ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἡ καρδιά εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ἡ ρίζα ποὺ τρέφει καὶ ποτίζει τὸ δέντρο τῆς φιλανθρωπίας. Καὶ ὅταν προϋπάρχει αὐτὴ ἡ πηγὴ φυσικότητα ἀναπνῶν ἕνα δευτέρου στοιχεῖο:

Ο ΜΟΧΘΟΣ

Πόνεσε ἀλλὰ καὶ κοπίασε ὁ Σαμαρείτης. Ἔδωσε τὶς πρῶτες βοήθειες στὸ θῦμα τῶν ληστῶν. Ἐπλυνε τὰ τραύματα. Ἔδεσε τὶς πληγές. Τὸν μετέφερε μὲ τὸ ζῶο του στὸ πανδοχεῖο. Ὅλες αὐτὲς οἱ πράξεις, γίνονται μὲ κόπο καὶ ἰδρώτα.

Ὁ νοῦς σκέπτεται καὶ βρίσκει τὴ λύση τοῦ προβλήματος. Τὰ χέρια κινῶνται καὶ δίνουν ὅ,τι κρατοῦν. Τὰ πόδια ὑποβάλλονται στὸν κόπο τῆς πεζοπορίας χάριν τοῦ ἀσθενοῦς ἀνθρώπου. Καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόπος καὶ ὁ μόχθος γιατί; Διότι ὁ Σαμαρείτης ἔχει ὄντως φιλανθρωπία αἰσθήματα. Γνωρίζει καὶ συνδυάζει ἀριστα τὴν ἀγάπην μὲ τὴν κούραση.

Δὲν εἶναι ἐπιμένως χωρὶς κόπο τὸ ἔργο τῆς φιλανθρωπίας. Εἶναι γεμάτο μόχθους καὶ ταλαιπωρίες, στὶς ὁποῖες

ὁπωσδήποτε θὰ ὑποβληθεῖς, ἂν θέλεις νὰ φέρεις τὴ σφραγίδα τῆς γνησιότητος. Καὶ θὰ τρέξεις, προκειμένου νὰ διεκπεραιώσεις μιὰ ὑπόθεση ἀγάπης. Καὶ ὀρθίος θὰ σταθεῖς γιὰ νὰ ἐκδώσεις κάποιο πιστοποιητικὸ, ἀναγκαῖο γιὰ τὴν εἴσοδο ἐνὸς ἀρρώστου σὲ νοσοκομεῖο. Καὶ θὰ ἀγρυπνήσεις στὸ προσκέφαλο ἐνὸς ἐγκαταλειμμένου ἀσθενοῦς.

Κάθε ἀγαθοεργία, ποὺ γίνεται χωρὶς τὸν προσωπικὸ μόχθο, μπορεῖ νὰ γίνηται καὶ ἀπὸ μὴ χριστιανικὰ ἐλατήρια. Μοιράζεις ἴσως γιὰ νὰ γραφεῖ τὸ ὄνομά σου στὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων, ἢ σὲ κάποια μαρμάρινη πλάκα. Ἡ εὐαγγελικὴ ὁμως φιλανθρωπία, ἡ ἀγάπη τοῦ Σαμαρείτη ζυμώνεται μὲ τὸν τίμιο ἰδρώτα του. Καὶ κάνει τέλος τὸ τρίτο βῆμα, ποὺ εἶναι:

Η ΥΛΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Καὶ αὐτὴν ἔδωσε ὅταν χρειάστηκε. Δὲν εἶπε: Ἐγὼ ἔκανα ὅ,τι δὲν ἔκαναν ἄλλοι. Τώρα φθάσαμε στὸ πανδοχεῖο. Ἄς ἀναλάβουν ἐκεῖνοι τὴ φροντίδα καὶ τὴν περιποίηση τοῦ τραυματία. Ἀλλὰ, προκειμένου νὰ συνεχίσει τὸ ταξίδι του τὴν ἐπομένη, **«ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωσε τῷ πανδοχεῖ».** Συγχρόνως ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωση καὶ δίνει τὴν ὑπόσχεση νὰ πληρώσει καὶ ὅσα ἄλλα χρήματα δαπανηθῶν γιὰ τὴν πλήρη ἀποθεραπεία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἔτσι ὀλοκληρώνει τὸ καλὸ ποῦ ἄρχισε.

Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ἄξιο ἰδιαίτερης προσοχῆς καὶ μελέτης. Γιατὶ δείχνει ὅτι ἡ φιλανθρωπία δὲν εἶναι μόνο αἰσθήματα καὶ λόγια. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἕνα ἔργο ποὺ μπορεῖ νὰ ἀσκεῖ κανεὶς μὲ τὸ ἀζημίωτο. Χωρὶς καὶ νὰ συνεισφέρει κάτι ἀπὸ τὸ φτωχικὸ ἔστω βαλάντιό του. Θὰ ὑποβληθεῖ, ἐφ' ὅσον φυσικὰ μπορεῖ, καὶ σὲ κάποια ἔξοδα: Γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν ἀπαραίτητων πραγμάτων. Γιὰ τὴν ἐξόφληση ἐνὸς χρέους ἢ τὴν πληρωμὴ τοῦ ἐνοικίου τῆς χῆρας, ποὺ ἀπειλεῖται μὲ ἔξωση.

Γίνεται ὁμως αὐτὸ σήμερα; Συνήθως ὄχι. Ὅταν ἔλθει ἡ στιγμή νὰ βάλει κανεὶς τὸ χέρι στὴν τσέπη, προσπερνᾶει ἀδιάφορος. Δυσκολεύεται νὰ κάνει μιὰ μικρὴ θυσία.

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς μᾶς προβάλλει τὸν καλὸ Σαμαρείτη -τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του- ὡς ἐμπνευστὴ καὶ ὑπόδειγμα τῆς γνήσιας φιλανθρωπίας καὶ φωνάζει στὸν καθένα μᾶς: **«Πορεύου καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως»!**

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Ἐπὶ γῆς εἰρήνην»

Α΄

«ΑΥΤΟ τὸ νικητήριο μήνυμα γιὰ τὴν «ἐπὶ γῆς εἰρήνην» ποὺ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸν ἀγγελικὸ χορὸ κατὰ τὴ νύχτα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἦταν ἀπραγματοποίητη ὑπόσχεση; Δυὸ χιλιάδες χρόνια τώρα μετὰ τὸν ἔρχομὸ τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ, μόνο εἰρήνη δὲν ἦλθε. Ἐξακολουθοῦμε νὰ ζοῦμε σ' ἓνα σπαρασσόμενο ἀπὸ ἀντιπάθειες καὶ ἔχθρες κόσμο. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὼς τοὺς περισσότερους πολέμους τοὺς προκάλεσαν καὶ τοὺς προκαλοῦν, εἴτε μὲ τὶς κοῦρσες τῶν ἐξοπλισμῶν εἴτε μὲ τὶς ζῶνες ἐπιρροῆς, χριστιανικοὶ λαοί...»

Εἶναι φανερὸ πὼς ἡ χριστιανικὴ εἰρήνη, «ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν» (Φιλ. δ' 7), δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἀπουσία τοῦ πολέμου καὶ τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων. Οὔτε εἰρήνη εἶναι ἡ ἰσορροπία δυνάμεων ἀνάμεσα στὶς ἀντιμαχόμενες παρατάξεις. Αὐτὴ ἡ «ἰσορροπία» μὲ τοὺς ἀνταγωνισμοὺς γίνεται ἰσορροπία τοῦ τρόμου καὶ μὲ τὴν ἔνταση ποὺ προκαλεῖ καταντᾶει σὲ ἀνισορροπία ἀπὸ τὸ τέντωμα τῶν νεύρων. Εἶναι τουλάχιστον ἀφέλεια καὶ ματαιοπονία νὰ κηρύττουμε ἀφοπλισμὸ χωρὶς προηγουμένως νὰ ἀφοπλίζουμε τὶς καρδιές. «**Ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροί, φόνοι... κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι...**» (Ματθ. ιε' 19). Καρδιές φορτισμένες μὲ μίσος, μὲ γνώμονα τὸ θεοποιημένο συμφέρον, πὼς μποροῦν νὰ εἰρηνεύσουν καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης; Ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἐξορίσει τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν ζωὴ τους, ἀπὸ τὰ Κοινοβούλια καὶ τοὺς Διεθνεῖς Ὄργανισμοὺς, ἔχουν ἐξορίσει καὶ τὴν εἰρήνη ἀπὸ τὸν πλανήτη μας.

Ἡ εἰρήνη γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ στὴ γῆ χρειάζεται μερικὲς προϋποθέσεις. Χωρὶς αὐτὲς θὰ ἀποτελεῖ χίμαιρα καὶ οὐτοπία. Ἄς τὶς ἐπισημάνουμε.

Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εἰρήνη χωρὶς ἀλήθεια. Ἡ ἀλήθεια θὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ὑποκρισία, τὴν καχυποψία, τὴν ὑστεροβουλία, τὴν κρυψίνοια. Ἡ ἀλήθεια παίξει μὲ ἀνοικτὰ χαρτιά καὶ διαλύει τὰ σύννεφα τῆς ἀβεβαιότητας. Ὁ λόγος τῆς εἶναι «**ναὶ ναί, οὐ οὐ· τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἕκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν**» (Ματθ. ε' 37). Οἱ λέξεις δὲν εἶναι παγίδες οὔτε ἀπατηλὰ μέσα ἀποπροσανατολισμοῦ. Πάνω στὸ καθαρὸ ἔδαφος τῆς μπορεῖ νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ ἡ εἰρήνη. Διαφορετικὰ θὰ πνιγεῖ στὰ σαπρόφυτα τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ἀκάθαρτης διπλωματίας.

Δυστυχῶς τὸ ψέμα καὶ ἡ ἀπάτη ποὺ κυριαρχοῦν συνήθως ἀνάμεσα στοὺς λαοὺς καὶ ρυθμίζουν τὶς διαπραγματεύσεις, τοξινώνουν τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις, τορπιλίζουν τὶς καλὲς διαθέσεις καὶ ὑπονομεύουν τὸ ἔδαφος γιὰ μιὰ εἰλικρινῆ προσέγγισι. Τὸ ψέμα τροφοδοτεῖ τὴν δυσπιστία καὶ μὲ τὴν δυσπιστία

δὲν ὑπάρχει πλησίασμα καὶ συνεννόησι. Κοιτάζει πὼς ὁ ἓνας θὰ ἀμυνθεῖ ἀπὸ τὸν ἄλλο. Χρειάζεται ἐμπιστοσύνη γιὰ νὰ προχωρήσῃ ὁ διάλογος. Διαφορετικὰ «**τοῖς ἐξ ἐριθείας, καὶ ἀπειθοῦσι μὲν τῇ ἀληθείᾳ, πειθόμενοι δὲ τῇ ἀδικίᾳ, θυμὸς καὶ ὀργή**» (Ρωμ. β' 8).

Δὲν ὑπάρχει ἀκόμα εἰρήνη χωρὶς δικαιοσύνη. Ὁ προφῆτης Ἡσαΐας χαρακτηρίζει τὴν εἰρήνην ὡς ἔργο δικαιοσύνης: «**Ἔσται τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης εἰρήνην**» (ἰβ' 7). Κατορθώνεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μακάρισε ὁ Κύριος: «**τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας τὴν δικαιοσύνην**» (Ματθ. ε' 6). Γράφει ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης: «*Ἡ εἰρήνη τῆ δικαιοσύνης συγκεκραμένη θεῖον ἐστὶ κρῆμα· εἰ δὲ θατέρᾳ ἄνευ τῆς ἐτέρας εἴη, λυμáίνεται τὸ τῆς ἀρετῆς κάλλος... Εἰρήνην ὄντος ἐκείνης ἐστίν, ἡ τῆ δικαιοσύνης καὶ τῆ εὐσεβείᾳ σεμννομένη*». Ἄν ἡ εἰρήνη δὲν στηρίζεται στὴ δικαιοσύνη πέφτει. Εἶναι ἀδύνατον νὰ συνυπάρξῃ ἡ εἰρήνη μὲ τὴν ἀδικία. Μιὰ τέτοια εἰρήνη θὰ ἦταν τελείως ψεύτικη καὶ ὑποκριτικὴ.

Ὅπως ποθεῖ τὴν εἰρήνην ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἔτσι ποθεῖ καὶ τὴν δικαιοσύνη. Ἡ ἀδικία, ὅπου καὶ ὅταν ὑπάρχει, πληγώνει βαθιὰ καὶ συχνὰ ἀθεράπευτα τὴν ψυχὴ. Τὴν ἀναστατώνει. Τὴν κάνει νὰ ἐπαναστατεῖ. Φυγαδεύει ἀπὸ τὴν καρδιὰ τὴν εἰρήνην. Προσφέρει τὸ γόνιμο ἔδαφος, γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν ὅλα τὰ ἐπαναστατικὰ στοιχεῖα. Ἡ ἀδικία εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν δυστυχία. Τὸ φοβερὸ δὲν εἶναι νὰ εἶσαι δυστυχῆς. Εἶναι νὰ εἶσαι ἀδικημένος. Πὼς ἓνας ἀδικημένος, ποὺ βλέπει τὸ δίκαιό του νὰ στραγγαλίζεται, τὸν ἰδρώτα του νὰ γίνεται λάσπη, μπορεῖ νὰ ζεῖ εἰρηνικά; Καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν περιορίζεται μόνο στὴ δίκαιη κατανομὴ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Περισσότερο ἀπαιτεῖ τὸν σεβασμὸ τῆς προσωπικότητας τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἡ ἐπικράτηση τῆς δικαιοσύνης ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κυριαρχία τῆς εἰρήνης.

Σχετικὸς μὲ τὴν δικαιοσύνη εἶναι καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Χωρὶς τὸν σεβασμὸ στὸν ἄνθρωπο, στὸν κάθε ἄνθρωπο καὶ τὰ δικαιώματά του, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εἰρήνη. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σεβασθεῖ κανεὶς τὸν ἄνθρωπο, θὰ πρέπει πρῶτα νὰ σέβεται τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, τὸν «**ἄρχοντα τῆς εἰρήνης**». Ἄν δὲν σέβεται τὸν Δημιουργὸ δὲν μπορεῖ νὰ σεβασθεῖ καὶ τὸ δημιούργημα. Νὰ γιατί ἡ εἰρήνη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικρατήσῃ στὴ γῆ, ἂν δὲν προασπίζεται τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ καλὸ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν καὶ ἂν οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ ἀνταλλάξουν ἐλεύθερα καὶ μὲ ἐμπιστοσύνη τὰ πλοῦτη τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διάνοιας τους. Ἔτσι τελικὰ ἡ εἰρήνη εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἀλήθειας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης. Αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ἦλθε νὰ φέρῃ ὁ Χριστιανισμὸς στὴ γῆ μας καὶ ἀπορρίπτουν οἱ ἄνθρωποι.

Σπέρνει στὴ γῆ, θερίζει στὸν οὐρανὸ

Ὁ Χριστιανὸς δὲν εἶναι ὄνειροπόλος. Εἶναι ὀραματιστής. Δὲν ὄνειροπολεῖ. Ὁραματίζεται καὶ συγχρόνως ἐργάζεται καὶ δημιουργεῖ. Τὸν ἐνδιαφέρει τὸ σήμερα, χωρὶς νὰ περιφρονεῖ τὸ χθὲς καὶ χωρὶς νὰ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ αὔριο. Γνωρίζει ὅτι τὸ χθὲς ἐτοιμάζει τὸ σήμερα καὶ τὸ σήμερα, μὲ τὴ σειρά του, προετοιμάζει τὸ αὔριο. Δὲν λησμονεῖ ὅτι «ὅποιος ξοδεύει τὸ σήμερα, κλαίγοντας τὸ χθὲς, θὰ χάσει τὸ αὔριο, κλαίγοντας τὸ σήμερα».

Ἀπαραίτητο τὸ ξεκαθάρισμα αὐτό, γιατί δὲν εἶναι λίγοι, ποὺ κάνουν τὸ λάθος νὰ νομίζουν, πὼς ὁ Χριστιανὸς ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ παρὸν καὶ ἐνδιαφέρεται μονάχα γιὰ τὸ μέλλον. Περιφρονεῖ δὴθεν τὴν παροῦσα ζωὴ καὶ στρέφει ὀλόκληρη τὴν προσοχή του στὴν ἄλλη, στὴ μέλλουσα.

Κατηγορηματικὸς ὁ ἀκούραστος Ἀπόστολος θὰ σπλιτεύσει τὴ νοοτροπία τῆς φυγοπονίας. **«Εἶ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω»** (Β΄ Θεσσαλ. γ΄ 10), θὰ γράψει στοὺς Θεσσαλονικεῖς. Ὁ Χριστιανὸς δηλαδὴ πρέπει ἀδιάκοπα νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ δραστηριοποιεῖται. Καὶ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα τὸ ἔδινε μὲ τὴ ζωὴ του, ποὺ ἦταν μιὰ ζωὴ ἀδιάκοπου μόχθου, **«ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ»** (Β΄ Κορ. ια΄ 27) **«νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενος»** (Β΄ Θεσ. γ΄ 8).

Καὶ πόσες ἄλλες φορές ὁ Ἀπόστολος αὐτός, ποὺ φλεγόταν γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, θὰ τονίσει τὴν ἀξία τοῦ σήμερα, τοῦ τώρα, τὴν ἀξιοποίηση τῆς κάθε στιγμῆς. Γιατὶ ἡ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας ἔχει αἰώνιο βᾶρος. Αὐτὴ μᾶς ἐτοιμάζει τὸ αἰώνιο μέλλον μας. Μιὰ ζωὴ, ἐπὶ παραδείγματι, στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀγάπης, φορτωμένη μὲ ἔργα ἀγάπης, ἐτοιμάζει ἕνα φωτεινὸ μέλλον. Κάνει τὸν πιστὸ νὰ ζεῖ καὶ νὰ προαπολαμβάνει ἀπὸ τώρα τὴ χαρὰ καὶ τὴ μακαριότητα τοῦ οὐρανοῦ. Ὅπως καὶ μιὰ ζωὴ ἀδράνειας καὶ ἀπραξίας καταδικάζει ἀπὸ τώρα τὸν ἄνθρωπο στὸν μαρasmus καὶ τὴν πνευματικὴ νέκρα.

«Σήμερα ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν...» (Εβρ. γ΄ 15). Σήμερα, μᾶς λέει, νὰ προσέξουμε. Νὰ προσέξουμε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς στέλνει τόσα μηνύματα σωτηρίας. Ἄν ἀκούσουμε τὴ φωνὴ αὐτὴ καὶ μόλις ἀντιληφθοῦμε τὸ προσκλητήριό τῆς ἀγάπης του νὰ ἀνταποκριθοῦμε ἀμέσως καὶ χωρὶς καμιά ἀναβολὴ νὰ ἀλλάξουμε ζωὴ. Διαφορετικὰ γιὰ ἐκεῖνον ποὺ ἀδιαφορεῖ ἢ περιφρονεῖ τὴν προσκλήσεις τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπισκέψεις τῆς ἀγάπης του, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς σκληρύνσεως. Καὶ ἡ σκληρύνση αὐτή, μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει στὸν ἠθικὸ παχυδερμισμὸ καὶ τὴν πνευματικὴ νέκρωση.

Σήμερα, λοιπόν, **«καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας»** (Εβρ. γ΄ 13), ἐπιναλαμβάνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἡ σωτηρία μας, δηλαδὴ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ σήμερα, ἀπὸ τὸ πὼς ζοῦμε τὴν κάθε στιγμή. Σὲ τέτοια θέματα κεφαλαιώδη δὲν χωροῦν ἀναβολές. Μιὰ τέτοια ἀναβολὴ εἶναι ἐπικίνδυνη. Μπορεῖ νὰ γίνῃ καταστρεπτικὴ. Καὶ ὁ Χρι-

στιανὸς ποὺ παραμελεῖ, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, τὸν ἀγῶνα, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ αἰχμαλωτιστεῖ γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ θέλητρα τῆς ἀμαρτίας.

Ξεκαθαρισμένα πράγματα. Χριστιανὸς ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ παρὸν, ποὺ σταυρώνει σὲ ἀπραξία τὰ χέρια του, δὲν κατάλαβε ποτὲ τὸ χριστιανικὸ μήνυμα καὶ τὴν κλήση του. Καὶ εἶναι ὑποκρισία νὰ λέει, πὼς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ μέλλον, ἀφοῦ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ παρὸν.

Ὅ,τι σπεῖρει κανεὶς σήμερα αὐτὸ καὶ θὰ θερίσει αὔριο. Δὲν θερίζει κανεὶς, ἂν προηγουμένως δὲν ἔσπειρε. Καὶ ὁ πνευματικὸς ἀγῶνας, εἶναι μιὰ σπορὰ καθημερινή. Αὐτὸς σφυρηλατεῖ χαλύβδινους χαρακτῆρες, δυνατὲς ψυχές. Ἡ καθημερινὴ προσπάθεια, χωρὶς ἀνάπαυλα, γιὰ νὰ χτυπηθεῖ ὁ,τι ψεύτικο καὶ νὰ ξεριζωθεῖ ὁ,τι σάπιο ὑπάρχει μέσα μας, ἐλευθερώνει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας.

Σπορὰ εἶναι καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης. Σπέρνεις σήμερα τὴν καλοσύνη, γιὰ νὰ δρέψεις αὔριο τοὺς ὄριμους καρποὺς μιᾶς εὐαίσθητης καὶ καλλιεργημένης ψυχῆς. Μὲ τὰ ἔργα τῆς καθημερινῆς ἀγάπης καλλιεργεῖς τὴν ψυχὴ σου, τὴν κάνεις εὐαίσθητη, τρυφερή, τὴν γεμίζεις μὲ ἅγια καὶ ἱερὰ αἰσθήματα. Μιὰ τέτοια ψυχὴ ζεῖ ἀπὸ τώρα στὶς ὁμορφιὲς τοῦ Παραδείσου. Προ-

Σπορὰ εἶναι τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης. Σπέρνεις σήμερα τὴν καλοσύνη, γιὰ νὰ δρέψεις αὔριο τοὺς ὄριμους καρποὺς μιᾶς εὐαίσθητης καὶ καλλιεργημένης ψυχῆς. Μὲ τὰ ἔργα τῆς καθημερινῆς ἀγάπης καλλιεργεῖς τὴν ψυχὴ σου, τὴν κάνεις εὐαίσθητη, τρυφερή, τὴν γεμίζεις μὲ ἅγια καὶ ἱερὰ αἰσθήματα. Μιὰ τέτοια ψυχὴ ζεῖ ἀπὸ τώρα στὶς ὁμορφιὲς τοῦ Παραδείσου.

απολαμβάνει τὰ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἄλλη ζωὴ ἔρχεται σὰν μιὰ φυσικὴ συνέπεια καὶ σὰν ἕνα ἐπακόλουθο τῆς ἐδῶ ζωῆς. Δὲν εἶναι, δηλαδὴ, καθόλου ἄσχετη ἢ παροῦσα ζωὴ μὲ τὴ μέλλουσα. Τώρα ἐτοιμάζουμε τὸ αἰώνιο μέλλον μας.

Μιὰ ἀπάντησις σὲ ὅσους κάνουν τὴ λανθασμένη τοποθέτησις νὰ τὰ μεταθέτουν ὅλα στὸ μέλλον, στὴν ἄλλη ζωὴ. Αὐτοὶ κινδυνεύουν νὰ χάσουν μαζὶ μὲ τὴν παροῦσα καὶ τὴ μέλλουσα. Ἀσφαλῶς τὸ πλῆρωμα τῆς χαρᾶς θὰ τὸ ἀπολαύσουμε στὸ ἀπώτερο μέλλον. Θὰ ἀρχίσουμε ὁμως ἀπὸ τώρα νὰ τὴν προγεύομαστε.

Ἄν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν ἔκανε ἀπὸ τώρα τὴν θαυμαστὴν μεταβολὴ καὶ δὲν ἀνακαίνιζε ἀπὸ τώρα τοὺς ἀνθρώπους, θὰ ἦταν ἀπατηλὸς καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ζωὴ δὲν εἶναι ἀναμονή. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς ὑπογραμμίζει, πὼς τίποτα δὲν βλαστάνει στὸν οὐρανὸ, ἂν δὲν σπαρεῖ πρώτα στὴ γῆ.

Εἶπε παραβολὴν πρὸς αὐτοὺς λέγων· ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ

λέγων· τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Θ΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ιβ΄ 16-21

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. στ΄ 11-18

ἀγαθὰ μου, καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.

Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἤτοιμασας τίνι ἔσται; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν».

ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

«Ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἤτοιμασας τίνι ἔσται;»

Ὁ ἄνθρωπος τῆς σημερινῆς παραβολῆς δὲν ἦταν μόνο πλούσιος. Ἦταν καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖο εὐνόησαν πολλοὶ περιστάσεις. **«Εὐφόρησεν ἡ χώρα»** του, λέει ὁ Κύριος. Ὁ Θεὸς τοῦ ἔστειλε τὶς βροχὲς καὶ τοὺς ἀνέμους, τοὺς εὐκρατοὺς καιροὺς, τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε. **«Ἀνέτειλε τὸν ἥλιον»** ὁ Πανάγαθος καὶ ἀνθοφόρησαν τὰ δένδρα του, ὠρίμασαν οἱ καρποὶ τῆς γῆς, οἱ ἀγροῖ του πνίγηκαν στὰ μεστωμένα στάχυα. Ἔτσι τὸ κῶμα, ἡ γῆ του, ἀναδείχθηκε χρυσάφι πραγματικό. Τὰ μάτια του δὲν χόρταιναν νὰ ἀτενίζουν τὴν ὁμορφιὰ τῆς εὐφορίας. Ἄρχισε λοιπὸν ὁ πλούσιος τὶς φροντίδες, κατέστρωσε τὰ σχέδιά του, διότι εἶδε ὅτι οἱ ἀποθήκες του δὲν μπορούσαν πιά νὰ χωρέσουν τὴν πλούσια σοδιά του. **«Καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου».** Καὶ μετὰ σκέφθηκε: θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου· μὴν σκοτίζεσαι γιὰ τίποτα πιά, **«ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου».** Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τὰ χαρεῖ, γιὰτὶ ἐκείνη τὴν νύκτα πέθανε. Πρὶν ξεψυχήσει ἄκουσε τὸν Θεὸ νὰ τοῦ δίνει ἕνα χαρακτηριστικὸ τίτλο. Δὲν τὸν εἶπε οὔτε ἀμαρτωλὸ, οὔτε ἄδικο. Τὸν ἀποκάλεσε ἀνόητος καὶ ἄμυαλο. **«Ἄφρον, τοῦ εἶπε, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἤτοιμασας τίνι ἔσται;»** Καὶ ὁμολογουμένως ἦταν ἀνόητος ἀφοῦ ἔκανε

ΣΧΕΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΘΕΟ

Παράδοξος μᾶς φαίνεται κατ' ἀρχὴν, αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς. Παράδοξος, γιὰτὶ παρουσιάζεται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχει κάνει ἕνα σχέδιο καλὰ μελετημένο. Εἶναι ἕνα σχέδιο, ποὺ στηρίζεται πρῶτα ἀπ' ὅλα στὰ δεδομένα ποὺ ἔχει. Βασίζεται σ' ἕνα σταθερὸ κεφάλαιο. Ἡ χώρα του εὐφόρησε. Οἱ καρποὶ του εἶναι ἔτοιμοι γιὰ τὴν ἀποθήκευση. Πατάει ἐπομένως σὲ σταθερὲς βάσεις. Δὲν περιμένει αὐτὸς τὸ ξένο κεφάλαιο. Ἔχει τὸ δικό του. Ἐπειτα τὸ σχέδιό του καλύπτει πολλὰ χρόνια. Ἔχει προοπτικὴ μεγάλη. Στὴν ψυχὴ του μπορεῖ νὰ πεί ὅτι ἔχει **«πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά».**

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Θεὸς τὸν ὀνομάζει ἄφρονα. Καὶ εἶναι πράγματι ἀνόητος, γιὰτὶ λησμονεῖ τὸν Κύριο, δὲν ὑπολογίζει τὸν Παντοδύναμο. Κάνει σχέδια ὁ πλούσιος χωρὶς τὴ σκέψη τοῦ Θεοῦ. Οὔτε κὰν υποψιάζεται πῶς ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος, ποὺ ἔχει τὸ λόγο του στὴ ζωὴ μας, ποὺ ἴσως νὰ πεί σὲ κάποια στιγμή **«ταύτη τῇ νυκτὶ»** φεύγεις. Ἔτσι συνέβη μὲ τὸν δυστυχὴ πλούσιο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα, μήπως κι ἐμεῖς συλλαμβάνουμε τὸν ἑαυτὸ μας νὰ σχεδιάζει πολλὰ, χωρὶς

τὴ σκέψη τοῦ θανάτου; Πρόκειται γιὰ ὅλες ἐκεῖνες τὶς περιπτώσεις ποὺ κάνουμε προοπτικὲς καὶ σχέδια ἀπὸ τὰ ὁποῖα λείπει ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ ὁ συνάνθρωπός μας. Καὶ ὅταν κυριαρχεῖ ὁ ἐγκεντρικισμὸς ἀναγκάζουμε τὸν Παντοδύναμο νὰ μᾶς τιλοφορήσει ἀνόητους. Πόσο διαφορετικὴ ὅμως εἶναι ἡ κατάσταση ὅταν ἔχουμε καὶ **ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ**

Ἐπιβάλλεται, τὸ θέλει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, νὰ ἔχει ὁ Χριστιανὸς ἕνα σχέδιο, μιὰ προοπτικὴ στὴ ζωὴ του. Χρειάζεται ὅμως αὐτὴ νὰ εἶναι φιλόφρων καὶ νὰ στηρίζεται πάνω στὴν πέτρα, ποὺ εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι θὰ παραθεωρηθεῖ ὁ σχεδιασμὸς, ἡ πρόοδος. Ἡ χριστιανικὴ ὅμως προοπτικὴ δὲν ἀγνοεῖ τὸν Κυβερνήτη τοῦ σύμπαντος. Δὲν λησμονεῖ ὅτι ὄχι μόνο τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας, ὁ ἄνθρωπος, ἐξαρτᾶται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὸν Θεό. Θὰ κινηθεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀλλ' *«οὐ τὸ πᾶν αὐτοῦ ἐστίν, ἀλλὰ δεῖται καὶ τῆς ἄνωθεν χάριτος»* (Χρυσόστομος). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ ἔλεγε: **«Οἶδα, Κύριε, ὅτι οὐχὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, οὐδὲ ἀνὴρ πορεύεται καὶ κατορθώσει πορείαν αὐτοῦ»** (Ἰερειμίου ι' 23). Δηλαδή, γνωρίζω Κύριε, ὅτι ἡ πορεία τῆς ζωῆς μου δὲν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ μένα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σένα τὸν Παντοδύναμο. Ἔτσι ὁ πιστὸς κάνει τὰ σχέδιά του, ἀλλὰ πάντοτε λέει ὅ,τι καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, **«τοῦ Θεοῦ θέλοντος»** (Πράξ. ιη' 21) ἢ ὅπως ὁ θεῖος Ἰάκωβος γράφει, **«ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ καὶ ζήσομεν καὶ ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο»** (Ἰάκ. δ' 15). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι δυνατόν οἱ προοπτικὲς μας νὰ μὴν εὐδοιωθοῦν ἢ καὶ νὰ ματαιωθοῦν. Χριστιανικὴ προοπτικὴ σημαίνει ἀκόμη ὅτι τὸ καθετὶ, ποὺ σχεδιάζουμε πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄφρων πλούσιος οὔτε τὸν Θεὸ σκέφθηκε, οὔτε καὶ τὸ σχέδιό του ἦταν σύμφωνο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ στηριζόταν στὸν ἐγωισμὸ καὶ τὴν πλεονεξία. Ἐφ' ὅσον ὁ κάθε ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ὄχι μόνο ἀπὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ψυχὴ αἰώνια καὶ ἀθάνατη, δὲν μπορεῖ νὰ διαγράφει ἀπὸ τὴ ζωὴ του κάθε τι ποὺ ἀναφέρεται στὸ πνευματικὸ πεδίο. Εἶναι ἀνόητος νὰ σχεδιάζουμε μόνο γιὰ τὸ τί θὰ φᾶμε καὶ τί θὰ φορέσουμε, χωρὶς νὰ ἐντάσσουμε μέσα στὴν προοπτικὴ μας καὶ τί θὰ κάνουμε γιὰ τὸ πνεῦμα μας, τὴν ψυχὴ μας, τὴ βελτίωση τοῦ χαρακτήρα μας, τὸν πλησίον μας. Μιὰ χριστιανικὴ προοπτικὴ γιὰ μᾶς καὶ τὰ παιδιά μας θὰ περιέχει καὶ τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες, δὲν θὰ λησμονήσει ὅμως καὶ τὴν πνευματικὴν μας τροφοδοσία. Ἔτσι θὰ φυγαδεύεται ἡ ἀγωνία καὶ τὸ ἄγχος ἀπὸ τὴ ζωὴ μας.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί με λέγεις ἀγαθόν; Οὐδεὶς ἀγαθός εἰ μὴ εἴς, ὁ Θεός. Τὰς ἐντολάς οἶδας· μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἐν σοὶ λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θη-

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΙΓ΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ἰη΄ 18-27
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. β΄ 4-10

σαυρόν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

Ἰδὼν δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς περίλυτον γενόμενον εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! Εὐκοπώτερον γὰρ ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν».

Η ΗΡΩΙΚΗ ΕΞΟΔΟΣ

«Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι».

Στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο κάποιος ἄρχοντας ρωτᾷ με ἀγωνία τὸν Κύριο Ἰησοῦ γιὰ κάποιο ζήτημά του, ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε σοβαρά. Ὁ Κύριος τὸν ἀκούει προσεκτικὰ καὶ στὸ τέλος τοῦ ὑποδεικνύει τὴ λύση! «**Πώλησε τὰ υπάρχοντά σου... καὶ ἀκολούθησέ με**». Ἡ λύση μοιάζει μὲ φυγὴ. Εἶναι μιὰ ἐξοδος. Ποιὸς λόγος ὅμως ἐπέβαλε αὐτὴ τὴ λύση;

Η ΠΑΓΙΔΕΥΣΗ

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἔκανε αὐτὴ τὴν πρόταση ἦταν γιὰτὸ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πέσει σὲ μιὰ παγίδα τρομερῆ. Στὴν παγίδα τοῦ πλούτου. Καὶ κινδύνευε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἢ ψυχὴ του.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι κατέβαλε πολλές καὶ ἀξιόλογες προσπάθειες, γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴν παγίδα. Γιὰ νὰ σπᾶσει τὸν κλοιὸ ποῦ τὸν ἔπνιγε, καὶ ἐλεύθερος νὰ ἀναπνεύσει τὸν ζωογόνο ἀέρα, νὰ κατακτήσει τὸν οὐρανό: «**Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου**», βεβαίωσε τὸν Κύριο στὴ σχετικὴ ἐρώτησή του. Πλὴν ὅμως δὲν τὸ κατόρθωσε.

Ἐπὶ τὴν δυστυχῶς πολλὰ πάθη καὶ πολλές ἀδυναμίες, ποῦ μεταβάλλονταν σὲ παγίδες θανάτου.

Βλέπετε π.χ. κάποιους νὰ πιάνονται στὶς παγίδες τῶν προλήψεων. Θὰ τοὺς δεῖτε νὰ ἀσημῶνουν ἕνα παλιοπέταλο, ἀχρηστο καὶ γιὰ τὰ ζῶα ἀκόμη, καὶ νὰ τὸ τοποθετοῦν, δυστυχῶς, δίπλα στὰ εἰκονίσματα τοῦ σπιτιοῦ τους. Ἐν τῷ μεταξύ δὲν ἀποκλείεται τοὺς ἴδιους αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ βρεῖτε πρῶτους τὴν Κυριακὴ στὸν ναό. Θὰ τοὺς ἀκούσετε νὰ μιλᾶνε γιὰ τὰ ὠραῖα ἔθιμα τῆς οἰκογενείας τους, γιὰ τὶς χριστιανικὲς παραδόσεις ποῦ κρατοῦν κλπ, κλπ.

Ἄλλους πάλι θὰ βρεῖτε παγιδευμένους κάτω ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ φθόνου, τῆς μνησικακίας, τῆς ἀδικίας, τοῦ ψεύδους, τῶν διαφορῶν ἐκτροπῶν, ἢ μπλεγμένους στὰ δίχτυα τῆς πλάνης, τῆς αἰρέσεως.

Δὲν θὰ δυσκολευτεῖτε καὶ πάλι νὰ βρεῖτε αὐτοὺς τοὺς ἴδιους ἢ τὰ ὀνόματά τους μεταξὺ τῶν ἐνισχυτῶν μιᾶς φιλανθρωπικῆς προσπάθειας, ἢ μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν θρησκευτικῶν κηρυγμάτων.

Οἱ ἀνθρώποι αὐτοί, πιασμένοι στὶς παγίδες τῶν διαφορῶν παθῶν, κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καὶ ὅμως. Φθάνει καὶ στὰ δικά τους αὐτὰ καθαρὰ καὶ δυνατὰ ἢ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ, ποῦ τοὺς καλεῖ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Στὴν ἐναγώνια ἀναζήτησιν τοῦ πλούσιου ὁ Κύριος δὲν ἀπαντᾷ μὲ γενικόττες. Προτείνει συγκεκριμένα μέτρα ποῦ ἀφοροῦν τὸν συνομιλητὴ του ἀποκλειστικά. Γιατὶ τὰ μέτρα αὐτὰ ἀποτελοῦν «τὴν σάνίδα σωτηρίας» ποῦ

χρειάζεται. Τοῦ προτείνει μερικὲς κινήσεις καὶ ἐνέργειες, ἀπολύτως ἀναγκαῖες, γιὰ νὰ ἀπαγκιστρωθεῖ: «**Πώλησον... καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι**». Τοῦ δείχνει τὸν δρόμο τῆς ἐλευθερίας, τὴ χαρὰ τῆς προσφορᾶς καὶ τὸν προσκαλεῖ στὴ ζωὴ τὴν ἀληθινή. Τὴν ἴδια πρόσκληση ἐλευθερίας ἀπευθύνει πάντοτε ὁ φιλόανθρωπος Κύριός μας πρὸς ὅλους. Μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπην.

«**Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι**», λέει σ' ἐκείνους ποῦ τρέχουν ἀναζητώντας τὴν ἀλήθεια στοὺς ἀστρολόγους καὶ στὰ μέντιουμ. Πετάξτε ἀπὸ πάνω σας τὴν παγίδα αὐτή. Καὶ ἀκολουθήστε με. Θὰ σᾶς ἀποκαλύψω, σᾶς ἔχω ἤδη ἀποκαλύψει, ὀλόκληρη τὴν ἀλήθεια. Τὴν ἀλήθεια ποῦ φωτίζει ὅλα τὰ ζητήματα καὶ ἐλευθερώνει καὶ σώζει τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐγκολπωθεῖτε τὴν.

«**Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι**», λέει σ' ὅσους ἀμφιταλαντεύονται μεταξὺ δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας. Ὅσο κι ἂν φαίνεται ἐλκυστικὸ καὶ εὐκόλο στὴν ἀρχὴ τὸ ἄνομο κέρδος, τελικὰ ὁδηγεῖ στὴ δυσφήμιση, στὴ χρεοκοπία, στὸν θάνατο. Ἐπανόρθωσε τὰ λάθη καὶ τὶς ἀδικίες ποῦ ἔχεις μέχρι τώρα διαπράξει καὶ ἀκολούθησέ με. Ἡ ὠφέλεια ποῦ θὰ ἀποκομίσεις, εἶναι ἀφάνταστη. Εἰρήνη ψυχῆς. Γαλήνη συνειδήσεως. Εὐλογία Θεοῦ. Βασιλεία οὐρανῶν.

«**Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι**». Ἐξακολουθεῖ νὰ προσκαλεῖ ὁ Κύριος ὅλους ἐμᾶς, ποῦ εὐχαρίστως ἀνεχόμεστε τὴν «εἰρηνικὴ συνύπαρξη» τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ μέσα μας. Συγχώρησε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς σου ἐκείνον ποῦ σὲ ἔβλαψε χωρὶς νὰ σοῦ ζητήσει ὁ ἴδιος συγγνώμη. Γίνε σὺ μικρότερος καὶ ἐξυπνέτησε τοὺς ἄλλους μὲ προθυμία καὶ χαρὰ. Λέγε πάντοτε καλὰ λόγια γιὰ ὅσους σὲ βρίζουν καὶ σὲ συκοφαντοῦν.

Μὲ αὐτοὺς καὶ πολλοὺς ἄλλους τρόπους μᾶς ἀπευθύνει τὶς σωτήριες κλήσεις του, τὶς προσκλήσεις ἐλευθερίας ὁ Κύριος. Κάθε μέρα ποῦ ἀνατέλλει, ἐμεῖς τὴν βλέπουμε σὰν εὐκαιρία δράσεως καὶ δημιουργίας, σὰν χρόνον ποῦ μᾶς προσφέρεται νὰ χαροῦμε καὶ νὰ ἀπολαύσουμε τὴ ζωὴ. Βέβαια εἶναι καὶ αὐτό. Μὰ πρὸ παντὸς εἶναι μιὰ εὐκαιρία ἐξόδου ἀπὸ τὸ βασίλειον τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, ὅπου κυκλοφοροῦμε καὶ ἀναπνέουμε. Εἶναι μιὰ πρόσκληση ἐλευθερίας.

Παγιδευμένοι πολλοὶ ἀπὸ μᾶς στὴν παγίδα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν, πρὶν συνθηκολογήσουμε καὶ ὑποκύψουμε πλήρως στὸν ἐχθρό, ἂς ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Σωτῆρος. Εἶναι ἡ ἴδια γνώριμη φωνὴ τῆς ἀγάπης. Μᾶς προσκαλεῖ στὴν ἐλευθερία καὶ τὴ ζωὴ: «**Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι**».

«Η αγάπη πάντα ἐλπίζει»

Μιά φράση απλή, αλλά με πολύ βαθύ περιεχόμενο, θα άξιζε να την προσέξουμε ιδιαίτερα. Θα μᾶς βοηθούσε στις καθημερινές, στις διαπροσωπικές μας σχέσεις. Κρύβει πολλή κοινωνική πείρα: «Υπάρχουν μέσα στους ανθρώπους πὸ πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ θαυμάζουμε παρὰ γιὰ νὰ περιφρονοῦμε». Πολὺ σωστό. Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰ σὺν καὶ τὰ πλὴν. Τὶς θετικές καὶ τὶς ἀρνητικές του πλευρές. Πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματα. Ἀρετές καὶ κακίες. Δὲν ἔχει μόνο ἀδυναμίες καὶ ἐλαττώματα. Ἔχει καὶ στιγμὲς ἄξιες θαυμασμοῦ. Καὶ στὸν πιὸ πεσμένο ἄνθρωπο μποροῦμε νὰ ἀνακαλύψουμε στοιχεῖα ψυχικοῦ μεγαλείου. Ἐξαρτᾶται πιὸ πολὺ ἀπὸ μᾶς ποῖα πλευρὰ προσέχουμε. Ἀπὸ τὴν ὀπτική γωνία ποὺ τὸν παρατηροῦμε. Εἶναι γνωστό. Τὸν ἴδιο ἄνθρωπο ὁ ἕνας τὸν βλέπει τέλειο καὶ ὁ ἄλλος τελείως ἄχρηστο. Ὁ ἕνας ἀξιαγάπητο καὶ ὁ ἄλλος ἀποκρουστικό. Ὁ ἕνας εἰλικρινὴ καὶ ὁ ἄλλος ὑποκριτὴ. Γιὰ τὸν ἕνα εἶναι ἀτόφιο χρυσάφι καὶ γιὰ τὸν ἄλλο ντενεκές. Γιατί; Μὰ πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο. Ἡ διαφορά δὲν βρίσκεται σ' αὐτόν. Βρίσκεται κυρίως σ' ἐκείνους ποὺ τὸν παρατηροῦν.

Ὁ ἕνας, ἐπειδὴ δὲν ξεκινάει μὲ προκατάληψη, ἀλλὰ μὲ καλὴ διάθεση ἀπέναντί του, προσέχει τὰ καλὰ στοιχεῖα ποὺ κρύβει μέσα του. Βλέπει πιὸ πολὺ τὶς ἀρετές, τὰ χαρίσματα, τὰ προσόντα του. Μένει σ' αὐτά. Μὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ ἐλαττώματα, οἱ ἀδυναμίες, οἱ ἐλλείψεις τοῦ χαρακτῆρα. Δὲν τὰ ἀγνοεῖ. Τὰ ξέρει. Τὰ βλέπει καὶ αὐτά. Δὲν τὰ ἀμνηστεύει. Δὲν μένει ὅμως σ' αὐτά. Τὰ ξεπερνάει, γιατί «**ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει**» (Α΄ Κορινθ. 13' 7). Ὁ ἄλλος, γιὰ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο, ἔχει τελείως διαφορετικὴ ἄποψη. Ἔχει προκατάληψη ἐναντίον του. Δὲν τὸν χωνεύει, γι' αὐτὸ καὶ τίποτε τὸ καλὸ δὲν βλέπει καὶ δὲν τοῦ ἀναγνωρίζει. Προσέχει καὶ ὑπογραμμίζει μόνο τὰ ἀδύνατα σημεῖα τοῦ

χαρακτῆρα του καὶ αὐτὰ μόνο προβάλλει. Πηγαίνει γυρεύοντας νὰ ἀνακαλύπτει ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ ἀδυναμίες καὶ ἐλαττώματα. Ἀκόμα καὶ τὰ καλὰ του στοιχεῖα τὰ βλέπει μὲ τὸ δικό του παραμορφωτικὸ φακό, γι' αὐτὸ τὰ ἀλλοιώνει καὶ τὰ διαστρέφει. Τὰ ἐρμηνεύει ὄχι ἀντικειμενικὰ καὶ ἀμερόληπτα, ἀλλὰ ἀντλώντας ἀπὸ τὸ προκατειλημμένο περιεχόμενο τῆς καρδιάς του. Στὴν πρώτη περίπτωση, θὰ λέγαμε, πὼς ἔχουμε τὴν τακτικὴ τῆς μέλισσας, στὴ δεύτερη τῆς μύγας.

Ἐδῶ, λοιπόν, χρειάζεται προσοχή. Κανένας δὲν λέει πὼς ἡ σωστὴ μέθοδος εἶναι νὰ κλείνουμε τὰ μάτια μας καὶ νὰ ἐθελουφλοῦμε στὰ ἐλαττώματα καὶ στὶς ἀδυναμίες αὐτῶν ποὺ συμπαθοῦμε ἢ τῶν φίλων μας. Κάτι τέτοιο θὰ ἦταν ἄδικο, μεροληπτικό, στρουθοκαμηλικὴ τακτικὴ. Τὸ θέμα εἶναι νὰ μὴ βλέπουμε στοὺς ἀνθρώπους μόνο τὶς ἀδύνατες, τὶς σκιερὲς τοὺς πλευρές. Νὰ μποροῦμε νὰ βλέπουμε καὶ τὶς φωτεινές. Νὰ ἐπιδιώκουμε νὰ ἀνακαλύπτουμε καὶ τὰ θετικὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχουν οἱ ἄλλοι καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν συμπαθοῦμε. Καὶ ὅπως εἶπαμε, ὑπάρχουν πάντοτε σὲ κάθε ἄνθρωπο πὸ πολλὰ πράγματα, γιὰ νὰ θαυμάσουμε παρὰ νὰ περιφρονησοῦμε.

Ὁ ἕνας ἐπειδὴ δὲν μᾶς συμπαθεῖ, μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς ἀδίκησε στὴν κρίση του, νὰ μᾶς κατηγορεῖ καὶ νὰ μᾶς ἐπικρίνει, δὲν σημαίνει πὼς ἐμεῖς πρέπει νὰ τὸν διαγράψουμε ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας καὶ νὰ τὸν ἀποξενώσουμε ἀπὸ τὴν συμπάθειά μας.

Μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ θέλουμε, ἐπειδὴ τὸν ἔχουμε «στὸ στομάχι», νὰ δοῦμε τίποτε καλὸ σὲ αὐτόν. Δουναντίον νὰ ἀνακαλύπτουμε σὲ αὐτόν ὅλα τὰ στραβὰ καὶ ἀνάποδα τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως, ἂν ἀλλάζαμε γυαλιά, ἂν τὸν βλέπαμε ἀπὸ ἄλλη ὀπτικὴ γωνία, μὲ συμπάθεια καὶ κατανόηση, τότε θὰ παρατηρούσαμε καὶ πολλὰ καλὰ. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἀλλάζαμε διάθεση ἀπέναντί του. Ἐπομένως γιὰ νὰ βελτιωθοῦν οἱ σχέσεις μας μὲ κάποιον, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀλλάξει αὐτός. Πρῶτα πρέπει νὰ ἀλλάξουμε ἐμεῖς στὸν τρόπο ποὺ παρατηροῦμε τὸν ἄλλο.

Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ προσέξουμε ιδιαίτερα στὸ σπίτι μας, στὴν οἰκογένειά μας. Μερικὲς φορές δημιουργοῦμε μόνοι μας δυσμενεῖς καταστάσεις καὶ μένουμε ἀκίνητοι στὶς προκαταλήψεις μας. Μιὰ ἀδυναμία τῆς γυναίκας ἢ τοῦ ἀνδρα, τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας, τῶν παιδιῶν, τὴ μεγαλοποιοῦμε καὶ διαγράφουμε τὰ τόσα ἄλλα καλὰ ποὺ ἔχουν. Θὰ σταθοῦμε, λοιπόν, σὲ μιὰ ἄσχημη συμπεριφορά τους, σ' ἕνα ἔστω ἐπαναλαμβανόμενο ἐλάττωμά τους, σὲ κάτι ποὺ μᾶς ἔθιξε ἢ μᾶς πρόσβαλε, ἀκόμα καὶ σ' ἕνα ὀλίσημα ποὺ μᾶς πίκρανε; Μὰ, βλέπουμε πὼς πολλὲς φορές θέλουν νὰ διορθωθοῦν, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνουν. Προσπαθοῦν. Τὸν ἀγῶνα τους αὐτὸν ἐμεῖς τὸν διαγράφουμε; Γιατί νὰ μὴ τοὺς ἐπαινοῦμε καὶ γιὰ τὰ καλὰ τους στοιχεῖα; Μήπως πρέπει ἀπὸ τώρα νὰ προσπαθήσουμε κι ἐμεῖς πιὸ πολλὰ νὰ θαυμάζουμε παρὰ νὰ περιφρονοῦμε;

ZOH Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν. Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.
Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (1780 - 1857)

10

Κατά διαταγήν τοῦ Βασιλιᾶ Ὁθωνα ἀπονεμήθη-
καν στοὺς νεκροὺς τιμὲς Ἀντιστρατήγου καὶ τὸ παράσημο
τῶν Μεγάλων Ταξιαρχῶν. Στὴν κηδεῖα παραβρέθη-
καν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Συνοδικοὺς Μητροπολίτες, ποὺ
χοροστάτησαν, οἱ ὑπάσπιστές τοῦ Βασιλιᾶ, Ὑπουργοί,
Βουλευτές, Καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνώτεροι
στρατιωτικοί, δικαστὲς καὶ πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία ἀνέβηκε στὸν
ἄμβωνα ὁ Μιχαὴλ Σχιναῖς, γιὰ νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν
ἐπιτάφιο λόγο στὸν μεγάλο νεκρό. Ἦταν πολὺ συγ-
κινημένος. Ἐνωθε τὸν ἑαυτό του ἀδύνατο, ὅπως
εἶπε, γιὰ τὸ βαρὺ αὐτὸ ἔργο. Τὸ ἐπιχειροῦσε ὁμως,
ὑπακούοντας στὴν ἱερὴ κλήση τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ
ζωηρότητα σκιαγράφησε τὴ μεγάλη αὐτὴ προσωπι-
κότητα, «τὸν ἱερέα καὶ τὸν κήρυκα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν
κλεινὸν τῶν Ἑλλήνων διδάσκαλον», ποὺ τώρα τὸν προ-
έπεμπε στὴν θριαμβεύουσα παράταξη τῶν μεγάλων
διδασκάλων τοῦ Γένους.

Ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ποὺ ἔγινε
ἡ κηδεῖα, ἡ νεκρική πομπὴ κατευθύνθηκε στὴν ἱερὴ
Μονὴ τῶν Ἀσωμάτων, ὅπου καὶ τὸν ἔθαψαν. Λίγα
λεπτὰ πρὶν κατεβάσουν τὸ σκῆνωμα τοῦ ταπεινοῦ
λευίτη στὴν τελευταία του κατοικία ἀποχαιρέτησε τὸ
νεκρὸ ὁ δικηγόρος καὶ δημοσιογράφος Ρηγόπουλος,
μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

*«Δὲν παρήλθεν ἀκόμη δεκαπενταετία ἀπὸ τῆς ἡμέ-
ρας ὅπου ἀντήχησεν ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους τῆς Ἁγίας
Εἰρήνης μιὰ φωνὴ μεγάλη καὶ σοβαρὰ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ
τοῦ Γέροντος τῆς Ἑλλάδος, τοῦ τελευταίου τῶν κλεφτῶν,
τοῦ ἀειμνήστου στρατηγοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Ἡ
φωνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀκόμη ἀνπλαλεῖ εἰς τὰς ἀκοάς μας
ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ μεγάλου ρήτορος τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ
ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, τὸν ὁποῖον κλαίει
σήμερον ἅπανα ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ Δουνάβεως
μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ Μαλέα. Ἄλλ' ἂν δεόντως ἐξυμνήθη
ὑπὸ σοῦ, ὦ Μεγάλε Νεκρέ, ὁ μέγας στρατηγὸς τοῦ ἀγῶνος
μας, ποῖος ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ ἐξυμνήσῃ Σὲ τὸν μέγαν
ρήτορα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὦ Κωνσταντίνε Οἰκονόμει;...».*

Στὴ συνέχεια τοῦ λόγου ὁ Ρηγόπουλος θυμᾶται
καὶ τὸν ἐθνικὸ μας ποιητὴ, τὸν Σολωμό, ποὺ πρὸ
ὀλίγων μόλις ἡμερῶν εἶχε κλείσει γιὰ πάντα τὰ μάτια
καὶ ἐξυμνεῖ καὶ τοὺς τρεῖς μαζί: Κολοκοτρώνη, Σολω-
μό, Οἰκονόμο. Γιὰ τὸν Θεσσαλὸ Πρωτοπρεσβύτερο
ὁμολογεῖ ὅτι ὑπῆρξε «μέγας ἀθλητὴς τῆς ὀρθοδοξίας
μας καὶ τῆς Πίστεως καὶ συγχρόνως μέγας ρήτωρ τῆς
Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ἐνώνει τοῦ Χρυσοστόμου τὴν
εὐγλωττίαν μὲ τοῦ Ἀθανασίου τὸ φλογερὸν πνεῦμα...».

* * *

Ὁ χρόνος σβίνει τὰ ὀνόματα ἐκείνων, ποὺ κάνουν
θόρυβο στὴ ζωὴ. Τῶν ταπεινῶν ὁμως σοφῶν τὰ ὀνό-
ματα λάμπουν πρὸς πολὺ, ὅσο ὁ χρόνος περνᾷ. Ἕνας

τέτοιος ὑπῆρξε καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ἐξ
Οἰκονόμων. Ἀπὸ μικρὸς ἀφοσιώθηκε στὴν Ἐκκλησία
καὶ στὴν ἐπιστήμη. Ἡ μεγάλη του ἀγάπη στὰ βιβλία
καὶ ἡ βαθιὰ πνευματικὴ του αὐτοκαλλιέργεια τὸν
ἀνέδειξαν ἅγιο καὶ λόγιο.

Μόρφωση, γνώση, ρητορικὸ ταλέντο, συγγραφικὴ
δεινότητα, τὰ ἔδωσε ὅλα στὴν ὑπηρεσία τοῦ Χριστοῦ
καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ὅλα γιὰ τοὺς ἄλλους, τίποτα γιὰ
τὸν ἑαυτό του, ἦταν τὸ σύνθημα τῆς ζωῆς του. Τὰ
πάντα θυσιά γιὰ τὴν Πατρίδα ἦταν τὸ μήνυμα, ποὺ
τὸ ἔργο του βροντοφωνοῦσε παντοῦ.

Καὶ τὸ μήνυμα αὐτὸ ἦρθε σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ἡ
Ἑλλάδα περνοῦσε μιὰ δύσκολη καμπὴ τῆς ἱστορί-
ας τῆς. Τότε ποὺ μερικοὶ πρόδιδαν τὸν ἀγῶνα τοῦ
21, τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε στὸ Σούλι, στὸ Μεσολόγγι,
στὴν Τριπολιτσά, στὴ Χίο, στὰ Ψαρά. Τότε ἀκριβῶς ὁ
Οἰκονόμος, ποὺ ἔνωθε βαθιὰ τὸ κακό, ποὺ ἔκαναν οἱ
«ψευτοδιανοούμενοι», γκρεμίζοντας τὰ ἠθικὰ κάστρα
ἀπὸ τὴς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων, στάθηκε βράχος ἀκλό-
νητος. Ἀγωνίστηκε στὴν πρώτη γραμμὴ ἐναντίον τοῦ
ὕλισμοῦ, ποὺ διαλύει κοινωνίες καὶ ἔθνη. Πολέμησε
τὸ ψέμα μὲ τὴν πέννα καὶ τὸ λόγο.

Βεβαίως ὁ ἀγωνιστικὸς του δρόμος δὲν ἦταν
ἀνθόσπαρτος. Πέρασε ἀπὸ τὸ Θαβῶρ, γνώρισε
ὁμως καὶ τὸ μονοπάτι τοῦ Γολγοθᾶ, ὅπως ὅλοι οἱ
πραγματικὰ μεγάλοι. Γνώρισε τὸν κατατρεγμό, τὴ
συκοφαντία, τὸν διωγμό. Δοκίμασε τὴς ἀλυσίδες καὶ
πέρασε μερόνυχτα στὴν ὑγρὴ φυλακὴ. Ποτὲ ὁμως
δὲν γνώρισε τὴν ὑποχώρηση. Ποτὲ, οὔτε στιγμή,
δὲν σταμάτησε τὸν ἀγῶνα. Πάνω στὴς ἐπάλξεις τῆς
μάχης ἔζησε καὶ στὴς ἐπάλξεις τῆς ἱερῆς σταυροφο-
ρίας πέθανε.

Γι' αὐτὸ ἡ μνήμη τοῦ σοφοῦ καὶ ταπεινοῦ κληρι-
κοῦ μένει πάντα ζωντανὴ στὴν Ἐκκλησία. Ἡ ἱστορία
τῶν νεοτέρων ἑλληνικῶν χρόνων τὸν ἀναγράφει
ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους τῆς ἀνδρες. Ἡ θεολογικὴ
ἐπιστήμη τὸν ἔχει ἀνάμεσα στοὺς σοφοὺς μυστα-
γωγούς τῆς.

Τέτοιους ἀνθρώπους ἔχει πάντα ἀνάγκη ἡ κοινω-
νία. Καινούργιοι σταυροφόροι τοῦ Χριστοῦ πρέπει
νὰ παρουσιασθοῦν καὶ σήμερα μέσα στὴς τάξεις τῆς
ἑλληνικῆς νεολαίας, ποὺ θ' ἀγωνισθοῦν μὲ φλόγα
καὶ πίστη νὰ ξεριζώσουν κάθε σάπιο. Νέοι ἄνθρω-
ποι χρειάζονται ποὺ θὰ ἀγωνισθοῦν ἐναντίον ὄλων
τῶν δῆθεν «ἐξυπνων», ποὺ στάζουν μέσ' στὴς καρ-
διὲς τῆς ἀπιστίας τὸ δηλητήριο. Παλικάρια τοῦ Χρι-
στοῦ ἀποζητᾷ ἡ ἐποχὴ μας, ποὺ «πόθος καὶ παλμός
κι ἀγῶνας τοὺς θᾶναι τ' αὔριο νὰ κτίσουν καλύτερο ἀπ'
τὸ χθές».

Τὰ χριστιανικὰ νιάτα ἄς ἀκοῦνε πάντα τοῦτο τὸ
προσκλητήριο καὶ ἄς δίνουν τὸ παρῶν!

«ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ»

«Απαράδεκτα και επικίνδυνα» χαρακτήρισε ο Μακ. Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Γερώνυμος τα νέα προγράμματα σπουδών των Θρησκευτικών για το Δημοτικό, το Γυμνάσιο και το Λύκειο. «Αυτά τα νέα προγράμματα θα προκαλέσουν ζημιὰ στην παιδεία και στην κοινωνία μας, καθώς και ρήξη στις σχέσεις Έκκλησίας και Πολιτείας. Γι' αυτό και πρέπει να άποσυρθοῦν άμεσα, διότι άκυρώνεται ο όρθόδοξος χαρακτήρας τοῦ μαθήματος...» Δυστυχώς ή παιδεία στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια ταλαιπωρήθηκε με επικίνδυνους άδόκιμους πειραματισμούς. Τα σχολικά βιβλία κακοποιήθηκαν, ή ιστορία τοῦ Έθνους μας άλλοιώθηκε και πλαστογραφήθηκε. Απομονώσαμε πώς ή παιδεία δέν είναι άπλως τεχνική τής άγωγής. Οίστηρπλατεΐται άπό ιδανικά, κυριαρχείται άπό ιδέες και κατευθύνεται άπό ήθικές άξίες που την έμψυχώνουν. Χρειάζεται θεμέλιο. Θεμέλιο πνευματικό. Και αυτό άποτελοῦσε άπό την αρχαιότητα κοινή πίστη. Η διανόηση, ή παιδεία, ή φιλοσοφική σκέψη, ή ποίηση, ή τέχνη είχαν ουσιαστικά θρησκευτική επίδραση και άπό εκεί άντλοῦσαν τα θέματά τους. Χωρίς αυτό το θεμέλιο οί άνθρωπισμοί γίνονται τερατομορφισμοί. Ίδιαίτερα για μās τοῦς Έλληνες ή παιδεία χωρίς Χριστό είναι οίκοδομή πάνω στην άμμο. Και δυστυχώς αυτό κατορθώνουν όσοι έπιχειροῦν να ύποκαταστήσουν το μάθημα τών θρησκευτικών με επικάλυμμα μιās ψευδεπίγραφης θρησκευολογίας.

Η ΑΝΤΙΦΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

Για το νέο αυτό πρόγραμμα τών Θρησκευτικών ο βουλευτής Αχαΐας τής Ν.Δ. κ. Ανδρέας Κατσανιώτης άπευθύνεται με έρώτησή του στον Ύπουργό Παιδείας που δείχνει καθαρά την αντιφατικότητα τοῦ Ύπουργείου. Γιατί δύο μέτρα και δύο σταθμά; «Είναι άξιοσημείωτο ότι ο πρόσφατος Νόμος 4386/Μάιος 2016 πού ρυθμίζει την θρησκευτική εκπαίδευση τών Έλλήνων Ρωμαιοκαθολικών, Έβραίων και Μουσουλμάνων προβλέπει ότι ή Σύνοδος τής Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας στην Ελλάδα, το ΚΙΣ [=Κεντρικό Ίσραηλιτικό Συμβούλιο] και οί Μουφτεΐες έχουν την δυνατότητα όχι μόνο τής άποκλειστικής διαμόρφωσης τής ὕλης και τοῦ όμολογιακού χαρακτήρα τοῦ μαθήματος προς τοῦς Ρωμαιοκαθολικούς, Έβραίους και Μουσουλμάνους μαθητές αντίστοιχα κατά το δοκοῦν, αλλά και τόν διορισμό τών διδασκόντων τής δικής τους έπιλογής άκόμα και εκτός πινάκων άναπληρωτῶν καθηγητῶν. Προς τί λοιπόν αυτή ή διάκριση προς τοῦς Όρθοδόξους μαθητές; Γιατί για τοῦς μὲν το μάθημα παραμένει όμολογιακό και ὑπό την άμηση επίβλεψη τών εν Έλλάδι εκπροσώπων τοῦ δόγματός τους, ενώ για τοῦς Όρθοδόξους που άποτελοῦν και την συντριπτική πλειονοψηφία το μάθημα καθίσταται διαθρησκειακό και άποκλείεται άπό την επίβλεψή του ή Έκκλησία τής Ελλάδος; Πρόκειται άραγε για σκόπιμη ὑποβάθμιση τής; Και γιατί το ΥΠΕΘ δέν τηρεΐ τόν Καταστατικό Χάρτη τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, που άποτελεΐ Νόμο τοῦ Κράτους;»

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Προκαλεΐ ιδιαίτερη άνησυχία ή κρίση που έχει ξεσπάσει τις ήμέρες αυτές στον ευαίσθητο χώρο τής Δικαιοσύνης. Η άνεξαρτησία τής δικαστικής αρχής πρέπει να παραμένει σεβαστή και άνεπηρεάστη άπό κάθε είδους παρεμβάσεις. Τα Έθνη μάλιστα τής Δυτικής Εὐρώπης έδειχναν τόν πολιτισμό τους άπό την δικαιοσύνη και μάλιστα άπό τοῦς δικαστές που είχαν να παρουσιάσουν. Είναι γνωστό αυτό που λένε για τόν βασιλιά τής Πρωσίας Φρειδερίκο τόν Μέγα. Ο βασιλιάς είχε το παλάτι τοῦ Σαν Σουσι στο Πότσνταμ. Γείτονά του είχε ένα μυλωνά που ο άνεμόμυλος του δέν τόν άφηνε να κοιμηθεΐ. Ο βασιλιάς ζητεΐ άπό τόν μυλωνά να τοῦ πουλήσει τόν μύλο. Ο χωρικός τοῦ άπαντὰ ότι δέν τοῦ πουλάει τόν μύλο του, γιατί τόν έχει σαν ιερή κληρονομιά άπό τόν πατέρα του και άπό παππού προς παππού. Τότε τοῦ γνωστοποίησε ο βασιλιάς, ότι θα τοῦ πάρει τόν μύλο δια τής βίας. «Ναΐ, άντιπαντὰ ο μυλωνάς. Θα μπορούσε να κάνει αυτό ο βασιλιάς, αν δέν ὑπῆρχαν δικαστήρια στο Βερολίνο». Και τόσο χάρηκε ο Φρειδερίκος, που ο λαός έχει τέτοια έμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη τής χώρας του, ώστε άφησε ήσυχο τόν μύλο του που άκόμα βρίσκεται σήμερα στη θέση του. Στους κρίσιμους αυτούς καιρούς τοῦ κλονισμού τών πνευματικῶν αξιῶν, άνάγκη έπιτακτική να θωρακισθεΐ ή δικαιοσύνη και όλοι όσοι την ὑπηρετοῦν.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ ΟΙ ΘΥΣΙΕΣ ΜΑΣ

Τα ήρωικά και άξια προβολής και τιμής παραδείγματα φιλοπατρίας και θυσίας γεμίζουν τις πιο δοξασμένες σελίδες τής ελληνικής ιστορίας. Μια τέτοια μεγαλειώδης μνήμη, ή 28η Όκτωβρίου τοῦ 1940, ήμέρα τοῦ ιστορικού ΟΧΙ, γιορτάστηκε και πάλι. Όλοι οί άπανταχοῦ τής γῆς Έλληνες ξαναθυμήθηκαν με συγκίνηση την θαυμαστή νίκη, που ή Πατρίδα μας χάρισε στον κόσμο, πολεμώντας τόν πανίσχυρο Άξονα τοῦ φασισμού και τοῦ ναζισμού, για να κρατήσουμε όρθια την τιμή τής Εὐρώπης. Και φυσικά με μύριες θυσίες, προσφέροντας στον βωμό τής τιμής 15.000 άξιωματικούς και όπλίτες, ενώ άλλα 45.000 παλικάρια μας τραυματίστηκαν. Και τότε όλοι μās θαύμαζαν. Και σήμερα ξεχάστηκαν οί θυσίες και οί ήρωισμοί. Απομονήθηκε άπό τοῦς ξένους το χρέος τους άπέναντι στη χώρα μας που θυσιάστηκε όχι μόνο για την έλευθερία της, αλλά και για τη δική τους έλευθερία. Αλλά γιατί παραπονούμαστε; Απομόνησαν οί ξένοι, γιατί πρώτα έμεις απομονώσαμε την ιστορία μας. Έμεις οί ίδιοι την παραχαράξαμε και την περιφρονήσαμε άκόμα και σ' αυτά τα σχολικά μας βιβλία. Θα καταλάβουμε, πώς μόνον όσάκις λαός και άρχοντες συμπορεύθηκαν, χωρίς το ένθοκτόνο μικρόβιο τής δικόνοιας, ή Πατρίδα μας γνώρισε ήμέρες δόξας;

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Τετοκοστάτος 189
114 72 ΑΘΗΝΑ